

Handwritten signature or initials.

REVISTA VÂNĂTORILOR

**ORGAN OFICIAL AL UNIUNEI GENERALE A VÂNĂTORILOR DIN ROMÂNIA
RECUNOSCUTA PERSOANA MORALA PRIN LEGEA DIN 1 MAI 1923
SEDIUL „UNIUNEI”: BULEVARDUL CAROL No. 30 — BUCUREȘTI**

Uniunea Generală a Vânătorilor din România

RECUNOSCUTĂ PERSOANĂ MORALĂ PRIN LEGEA DIN 1 MAI 1923

SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

Sediul: BULEVARDUL CAROL No. 30 — București

■ ■ ■

CONSILUL DE ADMINISTRAȚIE:

Inalt Președinte de Onoare: **A. S. R. Principele Moștenitor al României**

Președinți de Onoare:

MIHAIL SUTZU, MIHAIL PHERECHYDE și DINU R. GOLESCU

Președinte:

ANTONIU MOCSONYI

Vice-Președinți:

NICOLAE RACOTTA și Dr. GH. NEDICI

Secretar-General:

C. G. ALEXIANU

Membrii-Consilieri:

Dr. I. ANDRONESCU, I. ANGELESCU, Marchizul de BELLOY, Principele GEORGE VAL. BIBESCU, DINU I. C. BRĂTIANU, Dr. I. BEJAN, Principele JEAN CALLIMACHI, GR. P. CARP, Dr. I. E. COSTINESCU, MIHAIL SC. PHERECHYDE, GENERAL I. GĂRLEȘTEANU, Prof. Dr. ERNEST JUVARA, G. LAKEMAN-ECONOMU, Prof. Dr. DIONISIE LINȚIA (pentru Banat), H. CAV. DE MIKULI (pentru Bucovina), GENERAL G. G. MANU, Prof. Dr. N. MEȚIANU, DIMITRIE I. NICULESCU, C. OPRAN, MIHAIL OROMOLU, GEORGE A. PLAGINO, ROMUL POPESCU (pentru Transilvania), C. ST. RASIDESCU, NICOLAE SĂULESCU, GEORGE SCHINA, Maior R. SCHNEIDER-SNYDER, Dr. L. SKUPIEWSKI, VASILE ȘTEFAN, Prof. Dr. G. SLAVU, Col. C. V. STEREA SEVER TIPEIU, Prof. Dr. G. UDRISCHI.

Censori:

S. BODNĂRESCU, N. KALERGI, M. FLECHTENMACHER, GH. GEORGESCU,
A. STĂNESCU

Scopurile U. G. V. R. cuprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate Societățile de Vânătoare se pot grupa în jurul ei.

CONTRIBUȚII:

Membrii activi: plătesc o taxă de înscriere unică de Lei 100.— și o cotizație anuală de Lei 50.—

Membrii aderenți: plătesc o taxă de înscriere unică de Lei 40.—

Societățile: plătesc o taxă fixă de afiliere de Lei 10 de fiecare membru până la 100, iar de la 100 înainte numai Lei 5 și un abonament obligatoriu la „Revista Vânătorilor“ de 400 Lei anual.

Abonamentul la „Revista Vânătorilor“ este obligatoriu pentru toți membrii „Uniunii“

(Aceste dispozițiuni fiind valabile numai până la 31 Decembrie 1925)

■ ■ ■

Statutele U. G. V. R. se trimet la cerere contra 10 Lei în mărci poștale.

■ ■ ■

Corespondența fără mărci pentru răspuns și cererile pentru interveniri la autorități, neîntovărite de timbrele legale, rămân fără răspuns.

■ ■ ■

Orele de birou la Uniune: In toate zilele de lucru dela 3—7 p. m.

SEDIUL: BULEVARDUL CAROL No. 30 — BUCUREȘTI

OCROTIREA VANATULUI MIC

DE

Dr. GH. NEDICI

Consilier la Inalta Curte de Casație și Justiție
Inspector General al Vânătoarei

ONORATA CU O PREFAȚA DE M. S. REGELE

Va eși în curând de sub tipar această nouă lucrare a D-lui Gh. Nedici, care va face epocă în tânăra noastră bibliotecă cinegetică. Insuși M. S. Regele Ferdinand, care este un adânc cunoscător în ale vânătoarei, a ținut să distingă valoarea acestei însemnate opere, onorând-o cu un cuvânt de prefață. Tratatul acesta de vânătoare, la care autorul lucrează de vreme îndelungată, este sintetizarea experiențelor și observațiilor sale asupra vânatului mic. Ori-cine dorește să-și vadă terenurile sale populate cu vânat, poate găsi în paginile lui bogate învățăturile practice indispensabile pentru arta prăsirii și cultivării vânatului. Cartea este scrisă pe înțelesul tuturor, editată în condițiuni superioare și cuprinzând aproape 500 pagini, diferite fotografii originale și deseme.

Domnii abonați ai „Revistei Vânătorilor“, vânători, amatori, paznici specialiști de vânătoare etc., care doresc să-și procure din timp acest prețios tratat, sunt rugați a complecta și expedia alăturata carte poștală.

CÂTE-VA CAPITOLE DIN BOGATUL MATERIAL CE CLUPRINDE VOLLIMUL
D-lui Dr. GH. NEDICI

OCROTIREA VÂNATULUI MIC

- Despre vânătoare în genere și vânătoarea corectă.
Importanța vânătoarei.
Clasificarea vânatului.
Despre mărimea terenurilor de vânătoare.
Despre limita terenului de arendare.
Despre buna înțelegere dintre arendașii dreptului de vânătoare și locuitorii comunei.
Despre păzitorii de vânat.
Despre braconieri.
Necesitatea distrugerii animalelor răpitoare.
Pagubele cauzate de vânatul mic și mijloacele de apărare contra lor.
Pagubele cauzate în timpul vânătoarei.
Cum trebuie practică vânătoarea în interesul prăsisrei vânatului.
Despre prăsirea vânatului și condițiunile ei.
Vânatul mic de cultură.
Vânatul aripat.
A. Fazanul.
Spețele fazanului.
- Insușirile intelectuale ale fazanului și predispoziția lui spre emigrare.
Modalitățile de prăsire ale fazanilor.
Prăsirea naturală a fazanilor.
Terenul corespunzător prăsisrei.
Administrarea terenurilor pentru prăsirea fazanilor.
(Generalități)
Administrația terenurilor păduroase.
Amenajarea câmpiilor.
Despre boschete.
Ogoare pentru vânat.
Amenajarea fânețelor.
Ocrotirea cuiburilor periclitare.
Exploatarea capacității fazanilor în producerea ouălor.
Instalațiunile pentru clocirea suplimentară a ouălor din cuiburile primejduite.
Hrănirea fazanilor în timpul iernii.
Colonizarea fazanilor.
Degenerarea. Improspătarea sângelui.
etc. etc. etc. etc.

ARME DE VÂNATOARE

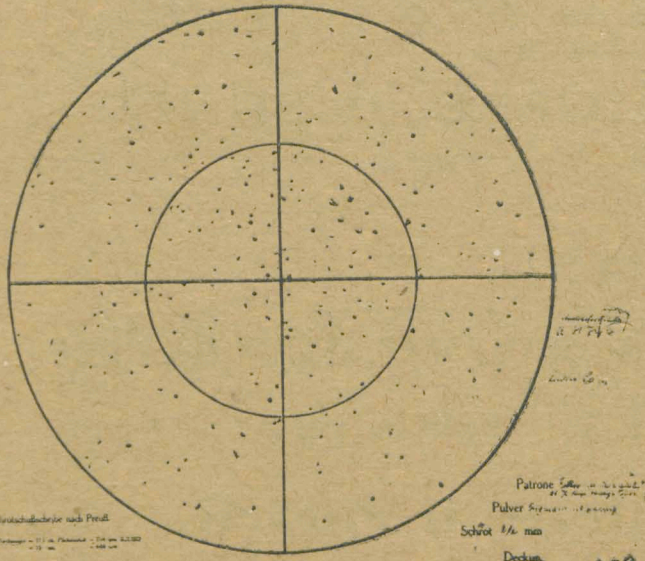
PENTRU

MEMBRII „UNIUNEI“

CUM TRAG ARMELE FABRICATE PENTRU U. G. V. R. DE FIRMA F. JAEGER & Co. SUHL

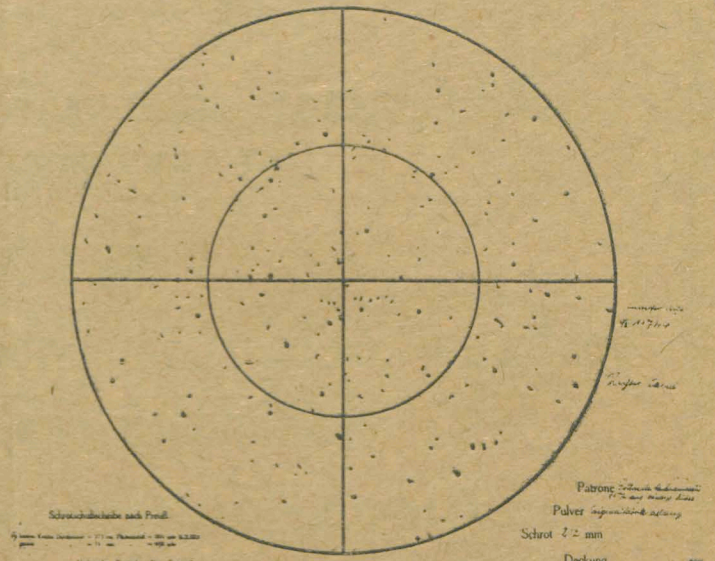
Reproducerea fotografică a câtor-va cible originale obținute la standul oficial de încercare din Neumannswalde

Waffentechnische Versuchstation Neumannswalde-Neudamm

Teava stângă : 259 alice (2 1/2 mm.)

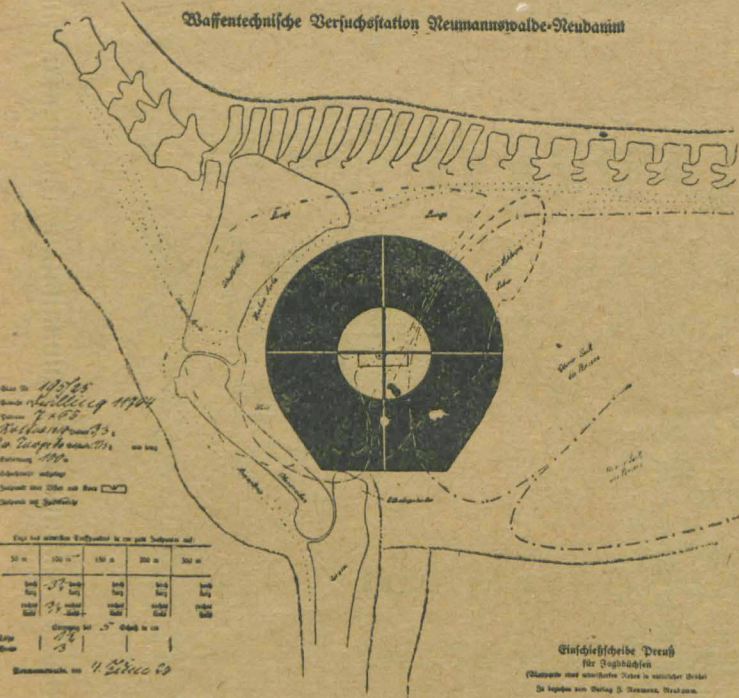
Waffentechnische Versuchstation Neumannswalde-Neudamm

Teava dreaptă : 245 alice (2 1/2 mm.)

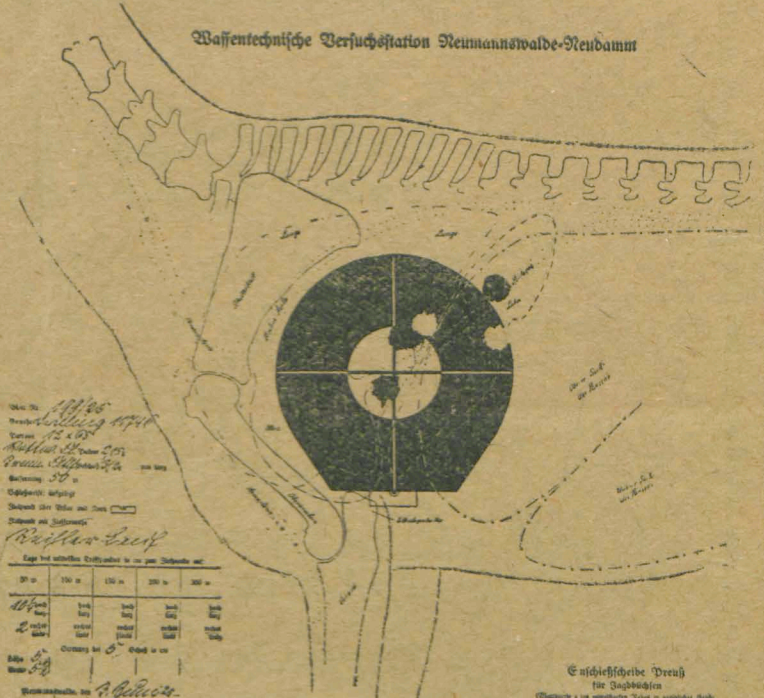
(Tir obținut la 35 m. într'un cerc de 75 cm. diametru cu arma No. 11744 comandată de „Uniune“ pentru contele Wassilko de Serecki, Cernăuți). Ambele țevi au obținut predicatul: superior.

Waffentechnische Versuchstation Neumannswalde-Neudamm

Tir obținut la 100 m. cu drillingul cu cocoase No. 11764, comandat p. M. I. Serafin. Glonț de mare viteză, cal. 7 x 65 (Predicat obținut: „superior“)

Waffentechnische Versuchstation Neumannswalde-Neudamm

Tir obținut la 50 m. cu țeava dreaptă a drillingului hammerless No. 11746, comandat p. d-l I. Philipovici, cu un glonț Brenneke cal. 12. (Predicatul obținut: „superior“)

Ultimul catalog ilustrat și cu prețuri se trimete membrilor „Uniuneii“ franco la cerere, adresată la sediul nostru.

Pentru orice comandă se va trimete «Uniuneii» un cek de Mărci aur, reprezentând 50% din valoarea comenzi. Cu formalitățile de import și vămuire se însărcinează «Uniunea».

SIGMUND PRAGER

Casa fondată în 1854

București, Calea Victoriei No. 11

Furnisorul
Curței Regale

Cel mai vechiu magazin din țară cu

Marca Depusă

Articole de vânătoare și sport

CATALOG SPECIAL GRATUIT LA CERERE

Specialități:

Confecțiuni de sport, Impermeabile Burberrys, Haine de Piele

Incălțăminte pentru toate sporturile

Blănării, Stofe englezești, Pălării

„Dâmbovița“

Societate Anonimă Română
pentru fabricarea Cimentului

PORTLAND

Fabrica de ciment în Gara Fieni

Birou în Str. Marconi 3, București

Telefon 57/75

CIMENTUL TITAN

**SOCIETATE ANON. FRANCO-ROMÂNĂ DE CIMENT ȘI
MATERIALE DE CONSTRUCȚIE
CAPITAL LEI 40.000.000**

■ ■ ■

UZINA ȘI SEDIUL SOCIAL

La DUDEȘTI-CIOPLEA lângă BUCUREȘTI

TELEFON 21/47

■ ■ ■

**DIRECȚIUNEA GENERALĂ ȘI COMERCIALA
La BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI, No. 226**

TELEFON 54/2

■ ■ ■

Adresa pentru Scrisori: Căsuța poștală No. 581 București

Adresa telegrafică: PORTLAND - BUCUREȘTI

Fabrica de Ciment din Turda

SOCIETATE ANONIMĂ

CAPITAL LEI 6.000.000

UZINA LA TURDA

■ ■ ■

SEDIUL SOCIAL ȘI BIROUL COMERCIAL

La BUCUREȘTI: CALEA VICTORIEI No. 226

TELEFON 54/2

■ ■ ■

Adresa pentru Scrisori: Căsuța poștală No. 581. București

Adresa telegrafică: PORTLAND - BUCUREȘTI

**Societatea Anonimă de Cimenturi
din Europa Orientală**
(CIMENT-PORTLAND)

Capital Fr. belg. 7.500.000

Sediul de exploatare:
Cernavoda

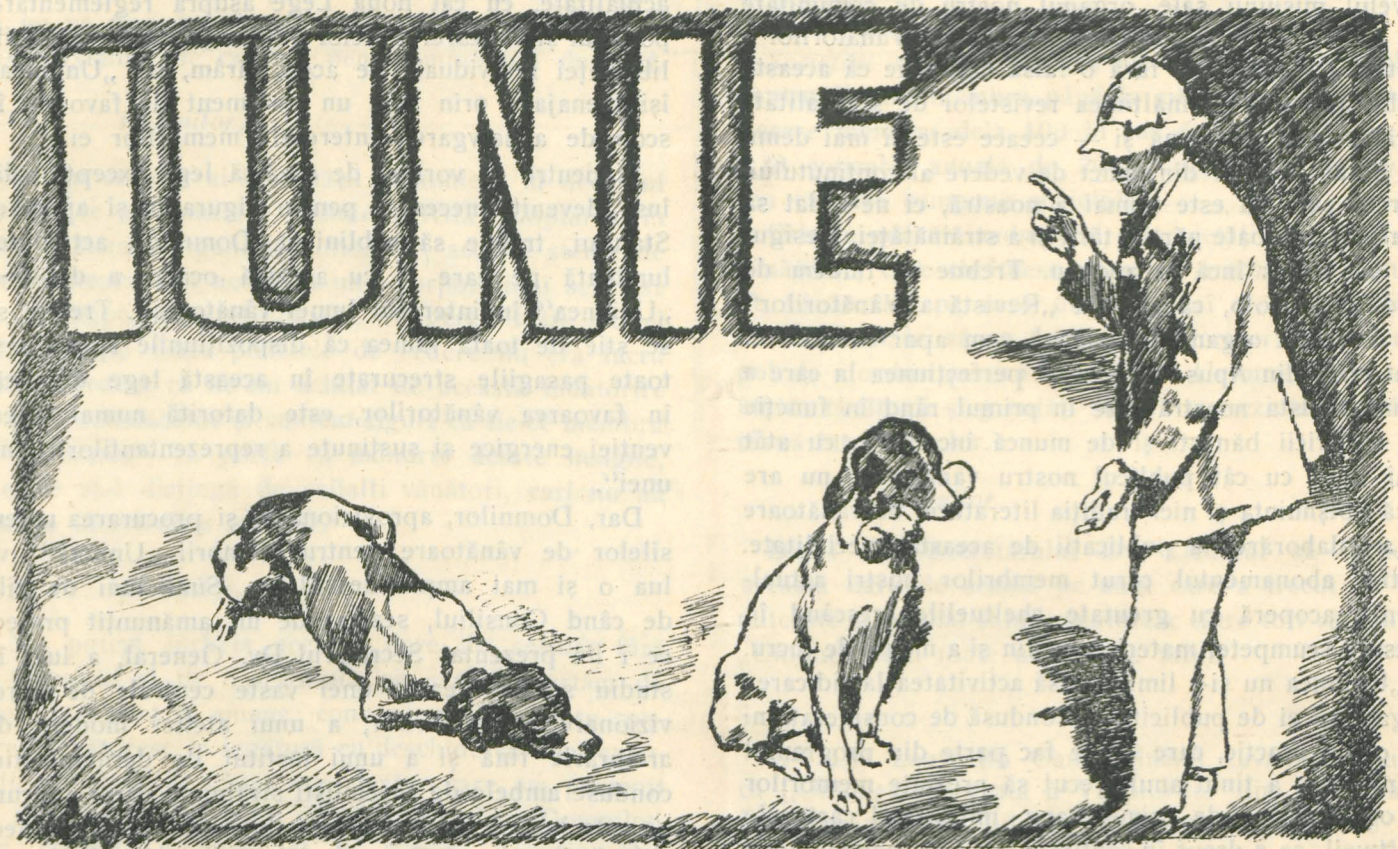
Sediul Central:
Anvers (Belgia)

Producțiune: 60.000 tone

SOCIETATEA DE CIMENT
IOAN G. CANTACUZINO
SOCIETATE ANONIMA
BRAILA

Sediul Social București
Telefon 27/50

Fabrica Brăila
Telefon 84/2

Adunarea Generală

Adunarea Generală ordinară anuală a „Uniunii“, care trebuia să aibă loc pe ziua de 23 Mai crt., nu s'a putut ține în acea zi din cauza neîntrunirii numărului statuar de membri și s'a amânat pentru ziua de 30 Mai a. c.

Biroul se formează cu d-nii: Dinu R. Goleșcu, Președinte, Nicolae Racottă, Vice-Președinte, C. G. Alexianu, Secretar-General. Notăm în asistență pe d-nii G. A. Goleșcu, N. Săulescu, Directorul Vânătoarei, P. Procopiu, Dr. V. Negrilă, Președintele Societății „Kronstädter Hochwildverein“ din Brașov, Prof. Dr. Udriski, C. Rasidescu, Dr. Bejan, Dr. Laurențiu Oanea, A. Stănescu, Căp. Rosetti-Bălănescu, P. Georgescu, C. Basiliade, Al. Ivașcu, Gr. Medianu, N. Iorgulescu, etc., etc.

Domnii Antoniu Mocsonyi, Președinte de Onoare al „Uniunii“ și Dr. Gh. Nedici, Vice-Președinte, n'au putut lua parte la Adunarea Generală, fiind reținuți în provincie.

Domnul Președinte, declară ședința deschisă la ora 5 p. m., salutând asistența și roagă pe d-l Secretar-General C. G. Alexianu să prezinte Adunării darea de seamă pe anul încheiat.

Dare de Seamă

a Consiliului de Administrație asupra exercițiului 1925, prezentată Adunării Generale anuale din 30 Mai 1925, de d-l C. G. Alexianu, Secretarul General al U. G. V. R.

Onorată Adunare,

Încă un an a trecut din activitatea „Uniunii“, încă un an de muncă și pot zice, de sacrificii. După o adolescență plină de încercări, de dibuiri și chiar de sbucium, anul care-l încheiem putem spune că înseamnă adoptarea unei direcții aproape definitive. Desigur suntem încă departe de o desăvârșire care ne-ar da dreptul la un repaus contemplativ. Multe lucruri au fost împlinite în răstimpul acestui an, dar și mai multe se oferă încă activității noastre, ce nu trebuie să slăbească. Și așa trebuie să fie, într'un domeniu de vastitatea ramurei vânătoarești.

Urmând un program statornic, am căutat în primul rând, să ridicăm în lumea vânătoarească și față de autorități prestigiul „Uniunii“. Putem chiar afirma că toate acțiunile noastre au conlucrat în acest scop unic. Căci în vârtoarea timpurilor ce trăim nu se poate împlini nimic mare, fără coordonare și solidaritate, iar solidaritatea nu poate exista fără disciplină. Astfel

am căutat să perfecționăm an de an, ridicându-l la nivelul misiunii sale, organul nostru de comunitate și propagandă vânătorească, „Revista Vânătorilor“. Astăzi putem spune fără o falsă modestie că această publicație este la înălțimea revistelor de specialitate străine, atât ca formă și — ceea ce este și mai demn de notat — chiar din punct de vedere al conținutului, părere care nu este numai a noastră, ci ne-e dat să o aflăm din toate părțile țării și a străinătății. Desigur nu am ajuns încă la apogeu. Trebuie să tindem de pildă într'acolo, ca această „Revista a Vânătorilor“ să devie un organ săptămânal, cum apar surorile ei mai mari din Apus. Firește că perfecțiunea la care a ajuns revista noastră este în primul rând în funcție de sacrificii bănești și de muncă încordată, cu atât mai mult cu cât publicul nostru vânătorec nu are încă obișnuința și nici tradiția literaturii de vânătoare și a colaborării la publicații de această specialitate. Astfel abonamentul cerut membrilor noștri actualmente acoperă cu greutate cheltuelile crescând în măsura scumpetei materialului fin și a mânei de lucru.

„Uniunea nu și-a limitat însă activitatea la ridicarea organului ei de publicitate. Condușă de considerațiuni de ordin practic, care și ele fac parte din programul „Uniunii“, a ținut anul trecut să prezinte membrilor ei o munițiune de primul rang, importând cartușele Rottweil, ce e drept în cantitate limitată, nedispunând de capital social și fiind nevoită să recurgă la cotizațiile benevole a câtorva membri din Consiliu. Deși la început prețul ridicat al acestor cartușe a ținut departe pe mulți din membrii noștri, faptul că la urmă, după ce aceste cartușe au fost epuizate, erau încontinuu cerute, dovedește că vânătorul nostru se convinsese de superioritatea lor și deci noi ne atinsesem scopul. În viitor desigur că „Uniunea“ nedispunând de capital, nu va mai putea repeta experiența. Vom aduce totuși iar cartușe Rottweil și altele mai eftine, pentru toate pungile, însă numai cantitățile comandate de amatori și plătite dinainte.

„Uniunea“ va face pentru membrii ei toate înlesnirile ce fac parte din misiunea ei, obținând prețurile cele mai avantajoase și cumpărând numai material de vânătoare pentru care poate să garanteze, se va însărcina cu toate formalitățile față de autorități și organele administrative, într'un cuvânt va face accesul lor cât mai simplu pentru membri.

Anul acesta am făcut încă un pas înainte pe calea indicată de statute, de a aproviziona membrii „Uniunii“ cu material de vânătoare, și anume s'a văzută că „Uniunea“ a început să aducă din străinătate și arme de vânătoare, arme simple, bune, despre soliditatea cărora ne putem lua toată răspunderea, și mai ales eftine față de calitatea lor, ceea ce e un factor esențial pentru vânătorul modest însă demn de toată sollicitudinea noastră și care eră lăsat până în prezent pradă speculei negustorilor și șovăelei datorită inexperienței sale tehnice și balistice. Desigur că stăm la dispoziția amatorilor celor mai pretențioși și care cred că o armă nu este bună, dacă nu este scumpă, pentru a le procura orice armă cât de pretențioasă.

Această activitate de import de arme și de munițiuni

indispensabile membrilor noștri, era cu atât mai de actualitate, cu cât noua Lege asupra reglementării portului și vânzării armelor aducea îngrădiri sensibile libertății individuale pe acest tărâm, iar „Uniunea“ își menajase prin lege un tratament de favoare, în scop de a salvarda interesele membrilor ei.

Și pentru că vorbim de această lege excepțională, însă devenită necesară pentru siguranța și apărarea Statului, trebuie să subliniem, Domnilor, activitatea luminată pe care și cu această ocazie a depus-o „Uniunea“ în interesul lumii vânătorești. Trebuie să se știe de toată lumea că dispozițiunile speciale și toate pasagiile strecurate în această lege drastică, în favoarea vânătorilor, este datorită numai intervenției energice și susținute a reprezentanților „Uniunii“.

Dar, Domnilor, aprovizionarea și procurarea ustensilelor de vânătoare pentru membrii „Uniunii“ va lua o și mai amplă dezvoltare. Sunt luni de zile de când Consiliul, seșizat de un amănunțit proiect ce i l'a prezentat Secretarul Dv. General, a luat în studiu serios crearea unei vaste centrale de aprovizionare a membrilor, a unui atelier modern de armurarie fină și a unui institut de dermoplastie, conduse ambele de specialiști străini, al căror concurs ne este încă de mult asigurat. În urma acestui proiect citit de Secretarul General și însușit cu însuflețire de Consiliul de Administrație s'a și numit o comisiune din sânul „Uniunii“ care să trateze cu „Societatea de Dare la Semn“ din București, aceasta pentru că proiectul inițial mai sus citat prevede instalația secțiilor de armurarie, dermoplastie și aprovizionare pe frumosul teren al „Tirului“, în legătură cu o instalație cu totul modernă de stand de încercare, după pilda standurilor oficiale din streinătate. Până în prezent nu s'a tranșat această chestiune cu „Societatea de Dare la Semn“, căci conducătorii ei așteaptă avizul Adunării ei Generale, care va avea loc luna viitoare. Însă, independent, Domnilor, de reușita acestei combinații cu „Societatea de Dare la Semn“, Consiliul de Administrație al „Uniunii“ este ferm hotărât a înfăptui în cel mai scurt timp secția de aprovizionare cu tot materialul necesar vânătorilor ei și anume sub forma unui frumos local de desfacere în centrul Capitalei, condus de „Uniunea“, prin funcționarii „Uniunii“, cu capitalul „Uniunii“. Toate preliminarele acestei întreprinderi sunt gata de mult. Dată fiind autoritatea de care se bucură „Uniunea“ atât în țară cât și în streinătate, ea beneficiază de o ușurință de realizare de care nu s'ar putea bucura nici un negustor sau altă societate. Astfel „Uniunea“ nu este nici măcar obligată să investească capital în marfa propriu zisă, deoarece atât marile case străine de arme, cât și cele de confecțiuni vânătorești ne vor da orice cantitate din produsele lor în comision, fără plată prealabilă ci numai pe garanția „Uniunii“, iar cartușele și pulberea ni sunt date exclusiv nouă spre desfacere de către R. M. S. — Astfel, Domnilor, vă putem asigura că în scurt timp membrii „Uniunii“ vor avea un magazin central, unde vor găsi dela armă până la bură, trecând prin toate confecțiile și ustensilele

silele de vânătoare cele mai noi, tot ceea ce inima unui vânător luminat poate să dorească, fiind sigur că nu va cumpăra decât prima calitate, sau în orice caz maximum de calitate pentru minimum de preț.

Domnilor,

Ca un corolar al activității „Uniunei“ în decursul anului ce se încheie, trebuie privită adoptarea în fine a stemei organizației noastre, acestei steme de mult așteptată și necesară unei corporațiuni serioase și de importanță „Uniunei“. Alegerea unui model adecuat din toate punctele de vedere nu era lucru ușor. Credem că ne-am achitat de această îndatorire în chip satisfăcător și suntem siguri că fie-ce membru al „Uniunei“ va purta cu mândrie aceste insigne, menite să-l distingă de ceilalți vânători, cari nu au încă o directivă și un crez.

Domnilor,

Nu putem încheia această dare de seamă, fără a vă vorbi și de o năzuință pe care o purtăm de mult în suflet și anume: convocarea unui mare congres vânătoresc în legătură cu deschiderea unei expoziții generale de vânătoare, despre care am pomenit și anul trecut, dar n'am putut încă realiza. Domnilor, am cercetat îndelung și în această direcție. Din nefericire, timpurile grele, situația economică generală a țării noastre, greutățile permanente ale transporturilor, ne obligă să renunțăm, însă numai pentru un moment, la acest proiect atât de scump nouă. Suntem convinși însă că timpurile mai bune ne vor îngădui și această realizare.

Domnilor,

Înainte de a proceda la citirea raportului Cenzorilor și a bilanțului pe anul trecut, dați-mi voe să vă atrag atențiunea asupra necesității modificării unor articole din Statutele noastre, înscrisă în ordinea de zi, și asupra cărora vom avea onoare să solicităm voturile Dv. În momentul alcătuirii Statutelor noastre nu se putea prevedea nici deprecierea crescândă a monedei noastre, nici nevoile crescânde ale organizației noastre. Acestea din urmă fiind în funcție de cea dintâi, o fixare a cifrelor cotizațiilor anuale prin Statut constituie în timpurile de față o imposibilitate și o paralizare continuă a progresului „Uniunei“. Veți fi prin urmare de acord cu Consiliul care va propune modificările articolelor din Statute aferente la capitolul cotizații, în sensul de a lăsa fixarea lor pe fiecă an în seama Adunării Generale și anume o sumă globală pentru orice membru, prin care se va achita atât plata abonamentului la „Revista Vânătorilor“ cât și orice drepturi și avantaje oferite de „Uniune“.

În condițiunile acestea veți înțelege, că și orice diferențiere între membrii activi și membrii aderenți devine inutilă și jenantă. Nu va mai fi de acum înainte de cât un singur fel de membri.

Pentru anul viitor 1926 Consiliul de Administrație

propune să stabilești următoarele taxe de înscriere și cotizațiuni:

Membrii vor plăti: 300 lei anual.

Societăți afiliate: O taxă de înscriere de 10 lei pentru fiecare membru până la cifra de 100; Pentru fiecare membru dela 100 în sus 5 Lei.

O cotizație anuală de 20 lei de fiecare membru din care se compune societatea.

Este în adevăr inadmisibil ca societățile noastre de vânătoare, care cheltuesc atâta pe arenze și terenuri de vânătoare, pe care de cele mai multe ori nici nu le pot bate, să nu facă acest mic sacrificiu de un pol de membru pentru susținerea „Uniunei“ care are atâtea cheltueli și greutăți și care reprezintă cu atâtea râvnă interesele lor.

Domnilor,

Dați-i voe Secretarului Dv. General să încheie această dare de seamă pe anul care a trecut cu un puternic și cordial salut vânătoresc către toți vânătorii „Uniunei“ din toate unghiurile țării.

* * *

D-l Dr. Laurențiu Oanea, luând cuvântul, spune că „Uniunea Generală a Vânătorilor din România“, în organizația sa viitoare va trebui să năzuiască de a centraliza întreaga viață vânătorescă a societăților și a vânătorilor, cari sunt proprietari sau arendași de terenuri de vânătoare, spre a putea fi într'adevăr conducătoarea necontestată a organismului vânătoresc din țară.

Iar pentru cazul dacă printr'o eventuală legiferare s'ar modifica sau schimba actualul organism oficial de pe lângă Ministerul de Domenii, având ca urmare un haos în materie de organizație vânătorescă și de protecție a drepturilor câștigate asupra terenurilor, sau o nesiguranță a executării contractelor, „Uniunea“ trebuie să substituie acest gol, luând asupra sa conducerea întregului organism vânătoresc din țară.

* * *

În chestiunea apelului d-lui V. Gorciu pentru înființarea unei cooperative vânătoresci, după discuția urmată Adunarea Generală delegă Consiliul de Administrație de a trata cu d-l Gorciu realizarea acestei misiuni, în armonie cu intențiunile „Uniunei“, îmbrățișând cu căldură ideea d-lui Gorciu.

D-l Președinte Dinu R. Goleșcu supune apoi votului Adunării Generale chestiunile din ordinea de zi, cari se votează cu unanimitate, după cum rezultă din următorul proces-verbal, încheiat la sfârșitul ședinței și semnat de către adunare:

Proces-Verbal

al Adunării Generale ordinare anuale
din 30 Mai 1925

Astăzi 30 Mai 1925, orele 4 p. m. subsemnații, întruniți în Adunarea Generală anuală, urmând ordinea

Situția de Venituri și Cheltuieli

pe ziua de 31 Martie 1925

CHELTUELI			VENITURI		
NATURA CHELTUELILOR	Sumele		NATURA VENITURILOR	Sumele	
Imprimarea revistei	174.314	25	Din Abonamente	228.772	—
Cheltuieli cu exped. și chelt. de ad-ție	34.091	05	„ Taxe de înscriere	30.804	—
Salarii	33.000	—	„ Cotizații	10.910	—
Mărci, timbre, etc.	7.899	10	„ Subvenția Minist. de Dom. (pe ¹ / ₂ an)	7.500	—
Mobilier	3.958	—	„ Vânz. rev. prin chloșcari și vânz. statutelor.	6.588	—
Furnituri de cancelarie și imprimate	3.818	50	„ Publicațiuni	2.883	—
	257.080	90	„ Donațiuni	5.000	—
Sold pentru balansare	35.376	10			
	292.457	—		292.457	—
Observațiuni					
Disponibil din anul 1923—1924				98.346	30
„ „ „ 1924—1925				35.376	10
				133.722	40
Se scade suma ce are de primit Dl. N. Racottă, avansată în contul cartușelor, și care s'a dispus a i se plăti în Mai 1925				45.066	25
Fondul disponibil al Uniunii la 31 Martie 1925, depus la Banca „Franco-Română“, București				88.656	15
Președintele, (ss) Dinu R. Golescu			Secretar general, (ss) C. G. Alexianu		
Verificat și găsit exact.					

Cenzori: **M. Flechteumacher, A. Stănescu, Ar. Bodnărescu, N. Kalergi și G. Georgescu**

de zi și deliberând asupra chestiunilor supuse nouă de Onor. Consiliu de Administrație,

Decidem:

1. Luând cunoștință de darea de seamă asupra exercițiului anului 1924—1925, aprobăm bilanțul anual încheiat la 31 Martie a. c. și dăm descărcare d-lui Secretar-General, Comitetului de Direcție, Comisiei Cenzorilor, precum și întregului Consiliu de Administrație pentru gestiunea lor în cursul anului încheiat.

2. Luăm act de retragerea D-lui Dinu R. Golescu din funcția de președinte activ, aducând prinoul de recunoștință a întregii vânătorimi din țară pentru serviciile aduse ani de-a rândul „Uniunii“, și aclamăm cu entuziasm pe D-l Antoniu Modsonyi ca președinte activ în locul D-lui Dinu R. Golescu, care este proclamat președinte de onoare.

3. Procedând la înlocuirea celor 8 domni membri consilieri din Consiliu eșiți la sorț, conform Statutelor, și anume:

D-nii George Schina
C. St. Rasidescu
Col. C. V. Sterea
Prof. Dr. Dionisie Linția
Sever Tipeiu
George Plagino
Prof. I. Dragomir
Petru Popovici

optăm, resp. realegem, conform Statutelor pe următorii d-ni membrii consilieri:

Marchizul de Belloy, ca reprezentant al lui „St. Hubert Club de France“.

Maiorul Roland Schneider-Snyder
George Schina
C. St. Rasidescu
Col. C. V. Sterea
Prof. Dr. Dionisie Linția
Sever Tipeiu
George Plagino.

4. Realegem pentru exercițiul anului viitor aceeași comisie de cenzori.

5. Aprobăm proiectul de modificare a Statutelor „Uniunii“ după cum urmează și însărcinăm Consiliul de Administrație cu prezentarea lui Consiliului de Miniștri:

Aliniatul 3 al Art. 6 se înlocuiește cu următoarele:
„Toți membrii Uniunii vor primi „Revista Vânătorilor“ în mod gratuit.

Pentru persoanele cari nu sunt membri ai Uniunii costul abonamentului la „Revista Vânătorilor“ se va fixa de către Consiliul de Administrație“.

Articolele 10, 11, 12 și 14 se înlocuiesc prin următoarele articole:

Art. 10. Membrii Uniunii trebuie să fie cetățeni români, admiși de Consiliul de Administrație, cu voturile a două treimi din numărul membrilor prezenți.

Actualii membri aderenți devin membri ai Uniunii, fără îndeplinirea nici unei alte formalități.

Consiliul de Administrație poate totuși cu votul a două treimi din numărul membrilor prezenți, să admită ca membri ai Uniunii și persoane de naționalitate streină cari, prin meritele ce și-au dobândit

pe terenul activității vânătorești, sau prin situația lor, pot fi folositori pentru Uniune.

Art. 11. Ei plătesc la înscriere o singură taxă, reprezentând costul emblemei „Uniunii Generale a Vânătorilor din România“, care emblemă este obligatorie pentru fiecare membru.

Deosebit de această taxă, toți membrii Uniunii sunt obligați a plăti o cotizație anuală, care va fi fixată pentru fiecare an de către Adunarea Generală ordinară, ținută conform Art. 39 și următorii din prezentul statut, pentru anul financiar următor. Prin această cotizație anuală membrii „Uniunii“ dobândesc dreptul la un abonament la „Revista Vânătorilor“ precum și la orice avantaje ce le oferă „Uniunea“.

Art. 12. Toți membrii Uniunii iau parte la toate Adunările Generale ordinare și extraordinare cu drept egal de vot.

Art. 19 se înlocuiește cu următorul cuprins:

„Societățile afiliate vor plăti o taxă fixă de înscriere și o cotizație anuală, socotită pentru fiecare membru al lor și care vor fi fixate de Adunarea Generală ordinară, ținută conform Art. 39 și următorii din acest Statut.

Art. 38. Se înlocuiește cu următorul cuprins:

„Adunarea Generală se compune din toți membrii Uniunii, precum și din atâția delegați ai societăților afiliate, câte sute de fracțiuni de sută numără membrii lor.

Art. 58 se înlocuiește cu următorul cuprins:

„Reprezentanții Uniunii, în afară de președinția

societăților afiliate, pot fi oricare dintre membrii ei, desemnați în acest scop de Consiliul de Administrație, precum și inspectorii de vânatoare numiți de Minister, cari au primit dela Consiliul de Administrație o asemenea împuternicire“.

Restul articolului rămâne neschimbat.

Art. 65 se înlocuiește cu următorul cuprins:

„Anul social începe la 1 Ianuarie și se termină la 31 Decembrie.

Art. 39 se modifică după cum urmează:

„Ea se întrunește odată pe an, în luna Februarie și în mod extraordinar ori-de câte ori interesele societății o cer, în urma convocării președintelui său“.

6. Fixăm în conformitate cu noile Statute, pentru anul viitor 1926 următoarele taxe și cotizații;

Pentru membrii: 300 Lei anual.

Pentru societățile afiliate:

1. O taxă de înscriere de 10 lei de fiecare membru până la numărul de 100, iar pentru fiecare membru care trece peste sută, 5 lei.

2. O cotizație anuală de 20 de fiecare membru.

7. Aprobăm proiectul Consiliului de Administrație ca „Uniunea“ să deschidă o secție de aprovizionare a membrilor cu ustensile și muniții de vânatoare etc., precum și orice alte secțiuni utile lumii vânătorești din țară, de pildă de armurărie, naturalizare etc., și rugăm consiliul de a înfăptui acest proiect cât mai curând.

Drept care am dresat prezentul proces verbal și l'am subscrie conform statutelor.

(Urmează semnăturile celor prezenți).

C â i n i i

de G. Voronca

Deună-zi stând de vorbă cu un eminent profesor de la Facultatea noastră de medicină veterinară, în cursul conversației îmi spunea:

„Nu-ți poți închipui, câtă lume zăresc în fiecare zi, trecând prin fața institutului antirabic, pentru a mă duce să-mi predau lecțiunile la școală, — câtă lume văd îngrămădită pentru ași aștepta rândul la vaccinat. M'am interesat mai de aproape și mi s'a afirmat că zilnic câte 150—200 de persoane, mușcate de câini, își pierd ceasuri întregi pentru a aștepta înțepătura salvatoare“.

Și acest lucru se vede numai în București. Câtă lume nu pierd pe toată întinderea țării, fiecare fiind lovit de o boală misterioasă, fără a bănuși măcar că starea de îngrozitoare suferință în urma căreia se pierde, este datorită faptului că cu mai multe zile, săptămâni și chiar luni înainte, jucându-se cu Samurache sau cu Cioban, cățelușul care pierise mai alaltăieri și pentru care au plâns copiii când a fugit de acasă, îl linsese pe mâini.

Cine n'a văzut ziua namiaza mare, pe bulevardele noastre sau pe calea Victoriei, câte zece, doisprezece câini defilând unul după altul și cine întârziând noaptea, ducându-se spre casă, n'a întâlnit niște umbre

flămânzite, căutându-și prin gunoaie hrana de mizerie? Nu vorbesc de concertele, pe cari prin mahalalele Bucureștilor le provoacă trecerea căruțelor S. P. A., ce acum vre-o 25—30 ani se numeau ale hengerilor.

Maidanele orașelor noastre de provincie prezintă în mai rustic acelaș tablou, care nu s'ar putea asemena decât cu ulițele Constantinopolei cu vre-o câțiva ani în urmă. Și cum avem o țară excepțional de bogată în toate, toate felurile de câini sunt reprezentate într-o fantastică încrucișare de rase, de la molosul măcelarului din piață până la tutu-ul alb al coanei Mariuca, trecând prin toată gama de câini ciobănești, pepe-licari, grifoni, foxterieri, basseti, carlini și alte câte soiuri de monștri, în care de abia mai poți câte o dată ghici origina de animal domesticit mai de mult sau de mai puțin timp. Ce e drept, de la război încoace, avem o rasă nouă, mai mult sau mai puțin curată, rasă privilegiată, ai cărei reprezentanți îi vezi destul de des pe străzile Bucureștilor, fie ținuți în lanț de către o domnișoară elegantă, fie cocoțat pe pernele automobilului ce-ți trece pe dinainte. Este câinele lup, un dobitoc urât, răutăcios, laș și inutil.

Câte nopți de neodihnă petrecuta-i cititorule, confratele meu în vânatoare, când rămânând în câte un sat te-a exasperat lătratul neîntrerupt al câinilor?

Și de câte ori fost-ai silit să-ți scoți căciula ca să te învârtești cu ea în mână în mijlocul satului, pe ulița mare, în fața primăriei, în hazul jandarmului, al cârciumarului din colț și al copiilor ce jucau rișca în șanțul de lângă uluca școalei? Nu ți s'a întâmplat nici odată, așteptând în țiitoare să-ți vină iepurele sau vulpea și emoționat, cu pușca gata când ai simțit că foșnesc frunzele uscate de pe pământ în fața ta, să te pomenesti cu lătratul batjocoritor al unei javre, care te-a simțit înainte să-l vezi?

Dar căutând cu prepelnicarul tău prin miriștele aurii, de câte ori nu ai fost silit să încingi o adevărată luptă, ca să-l scapi din gura dulăilor de la târla ce se vede în zare și cari se pun câte zece cinsprezece să păzească (?) o turmă de 30 de oi?

Dar în munți? Nu ți s'a întâmplat, fie mergând la vânătoare, fie în simplă excursie sau pentru treburi mai serioase, să întâlnești la depărtări neînchipuit de mari, în locurile cele mai retrase și sălbatice câini, cari numai animale domestice nu pot fi, neținând de nici o casă, neavând nici un stăpân sau dacă ar fi avut vreunul, aceasta nu mai știe nimic de el și ca să trăiască bietul dobitoac este silit să-ți facă ție concurență, luându-ți ceea ce a bine voit să-ți mai lase vulpile, dihorii, ereții, coțofenele, jderii și toate celelalte dihanii stricătoare, după care umblii, cu lațuri, curse și otrăvuri să le împutinezi, ca să cruți fauna folositoare a pădurilor și munților.

La ce ne folosesc atâția câini, cari trăesc consumând hrana cu care s'ar putea îndestula atâtea alte viețuitoare folositoare? Căci dacă pentru paza curților noastre, pentru paza turmelor, pentru vânătoare, pentru agrement sau pentru tot felul de alte întrebuințări, avem nevoie de aceste animale așa de inteligente, așa de alipite de viața și de sufletul nostru, apoi de sigur toate javrele, toți dulăii, toate potăile, toți vagabonzii nu fac decât să turbure liniștea, să ne sperie, să înmulțească și să răspândească turbarea, râia, jigodia și câte alte boale molipsitoare; să strice vânatul de tot soiul și să consume fără a aduce nici un folos.

De aceea pentru a avea câini cari să ne folosească, de care să ne bucurăm, trebuie să știm să-i alegem, să-i creștem, să-i dresăm pe fiecare după serviciul ce-l cerem dela dâșii, îngrijindu-i cu luare aminte și cu dragoste, pentru a face din ei niște adevărați colaboratori, niște adevărați tovarăși. Dar pentru a pricepe toate acestea, trebuie mai întâiu să ne educăm pe noi. Trebuie să ne convingem de adevărul care să ne facă să considerăm câinele ca pe un animal domestic în adevăratul înțeles al cuvântului, adică un animal care prin supunerea lui nu mai este în stare să se hrănească singur, ci numai îngrijit de om în schimbul serviciilor ce le aduce, ca și boul, calul, oaia. Că din acest motiv nu mai este permis să-l lăsăm de capul lui, fiindcă se sălbăticește, și înmulțindu-se devine un animal stricător.

De aceea, de mult timp autoritățile în centrele mari, pentru a preîntâmpina pe de o parte pericolul, ce înmulțirea câinilor fără stăpân prin boala specială ce o propagă, iar pe de altă parte pentru a le aduce

venituri, au pus taxe fiscale pe câini. La noi, pe cât știu, până la legea pentru reglementarea vânătoarei și protecția vânatului, care a instituit taxe pe câinii de vânătoare, mergând până la taxe prohibitive chiar pe câinii stricători, ce au fost crescuți și perfecționați ca rasă pentru calitățile lor, cum sunt ogarii, numai comunele au încercat a pune taxe pe toți câinii, cu mai mult sau mai puțin succes. În București ni se pare că plătesc numai acei ce vor. În unele orașe din Transilvania cred că încasarea acestor taxe este mai regulată.

Dar nu câinii de oraș, unde controlul din cauza concentrării locuințelor, din cauza relațiilor mai dese și mai apropiate între locuitori, se face mai bine, sunt cei mai periculoși. Greutatea cea mare este la sate, unde în fiecare curte găsești câte o turmă, la câmp unde pe lângă fiecare stână sau târlă găsești câte o haită, pe drumuri unde după fiecare căruță găsești câte doi trei, în păduri, pe munți unde întâlnești mereu câini vagabonzi. Pentru aceștia din urmă este un leac. Cei însărcinați cu paza sanitară, a ordinii publice ori a vânatului să-i suprimă, chiar cu rizicul că printre acei câini s'ar rătăci câte unul care ar mai aparține cuiva. Proprietarul lui n'ar fi avut de cât să nu-l lase să vagabondeze.

Pentru cei-alți cred că, fără să fiu învinuit că propăvăduiesc idei reacționare, este timpul să se reglementeze de către autorități această chestiune. O taxă, care să nu fie numai scrisă pe hârtie, ci încasată în regulă și nu numai impusă de comună și aceasta la buna voință a Consiliilor Comunale —, o taxă de stat care să aducă un venit ce s'ar întrebuința bunăoară pentru întreținerea institutelor antirabice, este absolut necesară. Rațional stabilită, această taxă va trebui să fie progresivă cu numărul câinilor ce ar trece peste cel găsit necesar întrebuințării, ce li se dă. De exemplu pentru paza unei curți gospodărești obișnuită doi câini sunt de ajuns. Cine dorește să aibă mai mulți, n'are decât să plătească taxa luxului ce vor să-l facă. Deasemenea, doi câini la o sută de oi sunt prea destui. Al treilea va plăti o taxă mai mare, al patrulea una și mai mare și așa mai departe. O taxă special reglementată pentru crescători va stabili condițiunile creșterii, și vârsta la care un cățel trebuie taxat.

Regulamente sanitare și de ordine publică vor trebui să stabilească în ce condițiuni un câine poate fi lăsat liber în curți, pe ulițe, pe drumuri și pe câmpii. Rațional întocmite, în conformitate cu obiceiurile noastre și executate fără exagerare, dar strict, aceste regulamente, deprinzându-ne cu ele, ne-ar aduce multiple foloase.

Am fi feriți de răspândirea bolilor pe de o parte, iar pe de alta, nemai îngrijind decât de câini folositori, i-am selecționa și i-am clasa în rase perfecționate pentru serviciile ce cerem de la dâșii. În sfârșit, și acesta este lucrul de căpetenie ce ne interesează, ipocriții vânători ce suntem, am scăpa de un concurent serios la distrugerea vânatului.

Să nădăjduim că vor sosi și vremurile acelea.

Să salvăm dela complectă pieire puținul nostru vânat din Carpați, până ce nu e prea târziu!

de Dr. I. Philipowicz, Cernăuți

„A atras de repetite ori și chiar și în ultimul timp atenția asupra faptului, ce daună imensă fac câinii în pădure și câmpie. Pe când la câmp, care primăvara și vara nu e păscut, se pot ușor împușca câinii vagabonzi, în pădurile dela munte lucrurile stau cu totul altfel. Experiențele mele în privința aceasta sunt atât de concludente și de exacte, încât, dacă spun ceva în chestie, aceasta e purul și seriosul adevăr, fără de nici o exagerare.

Un mic episod:

După un marș lung și greu, ajung la o mică stână. Un băetan de vr'o 15 ani, chemând câinii care mă atacă, îmi iese înaintea.

— „Ți-au făcut lupii mare pagubă în anul acesta?“

— „Nu, anul acesta n'a fost așa de rău.“

— „Dar ursul?“

— „Ursul n'a fost de loc pe aci.“

— „Atunci la ce îți trebuie atâți câini pentru puținele oi ce ai?“

— „De ce nu, domnule ei doar' nu costă nimic; puținul zer se aruncă și așa afară și în pădure au destul ce mânca?“

— „In pădure, cum așa?“

— „Natural, primăvara când venim, găinile de munte au tocmai ouă. Acestea le mănâncă câinii cu plăcere și știu foarte bine, unde au să le găsească. Mai târziu sunt destule alte diferite păsări tinere, pui de cocoș de munte, de ieruncă, de găină de de munte, ba chiar și iepuri câte odată.“

— „Da, ai dreptate, însă așa e că câinii tăi nu pot prinde căprioare și cerbi, căci sunt prea greoi pentru aceasta?“

— „Ce-ți plesnește prin cap, domnule, câinii mei? Ia privește la cel sur, mijlociu, colo lângă molid, acela aleargă mai repede decât cerbul, și ceilalți învață dela dânsul. Îți spun că e o plăcere să privești cum prind ei vițelul de cerb. Ciobanul din vecinătate are o potae și mai bună de câini. Aceștia prind și căprioara mare. Anul trecut am mâncat de vr'o câteva ori friptură bună de căprioară. Numai că trebuie să păzești când o prind, căci altfel o sfârtecă câinii și nu lasă nimic în urmă.“

— „Spune, dragul meu, nu te doare inima, când vezi cum chinuesc și sfârtecă câinii aceste frumoase animale ca cocoșul de munte și cerbul, pe cari le

vezi atât de adesea și care îți sunt atât de dragi, pentru că sunt tovarășii tăi în această singurătate de munte?“

— „Da, domnule, e drept, dar și câinii trebuie doară să aibă plăcerea lor și din puținul zer nu pot trăi.“

— „Apoi de ce nu le dați nițică mămăligă? Ar fi mai bine să ți-neți mai puțini câini, însă în schimb bine hrăniți și tari. Aceștia ar putea mai ușor goni lupul, ar sta neconținut pe lângă turmă și nu s'ar lua după vânat.“

— „Dar unde te gândești, domnule, deabia avem noi ce mânca și să mai hrănim și câinii?“

Și așa e de fapt! Intr'adevăr, în ziua de astăzi e bine să posezi o turmă de oi. Bunul Dumnezeu lasă să crească iarba și pădurea fiind proprietatea comunei, pentru pășune nu se plătește nimic. Inșă, pentru ca să te poți aproviziona și pentru iarnă, se lasă o mare parte din poieni pentru fân, iar în schimb se pășunează cu predilecție în pădure. Și nu numai în pădurea bătrână, căci aici e iarbă puțină, ci și prin săhelbi, în pădure tânără, ce de abia se desvoltă. Legea silvică? Ridicol! Oile și caprele mele îmi sunt mai aproape decât averea națională! Copaci sunt destui și vor ajunge pentru încălzit, cât timp vom trăi noi. Mai târziu? Ce ne pasă de aceasta? Pentru ca să ne fie mai convenabil, angajăm cât se poate de puțini păstori. Deși un atare mănâncă puțin și costă mai nimic, trăind o jumătate de an ca porcul în colibă, e de prisos și această cheltueală. În schimb avem cu atât mai mulți câini, căci aceștia nu costă nimic și-și caută singuri hrana, pe unde o găsească.

Dar să fim drepti. La munte, unde avem lupul și ursul, câinele este o necesitate. O altă întrebare e, dacă este necesar să se țină atât de mulți câini. Când ne apropiem de stână, putem cu ușurință observa că sunt câini curajoși și lași. Cei dintâi ne atacă puternic, iar ceilalți se retrag clefăind la periferie.

La fel este și ținuta lor în fața fiarei. Câinele curajos face într'adevăr servicii bune de păzitor și apărător, iar celălalt nu face decât larmă. Atunci, pentru ce să cari cu tine atâția câini de prisos? Adevăratul câine ciobănesc, din prăsilă de generații, nu se urnește sub nici o condiție de lângă turmă, căci el își cunoaște instinctiv datoria, iar de vânat nu ține seama de loc sau numai foarte puțin, dacă nu e asmuțat cu intenție de către păstor. El e un animal nobil și curajos. Cu totul altfel grețoasa potae de bastarzi de toate rasele cărora, în urma încrucișării cu copoi și alți câini de vânatoare, cum și cu bastarzi de ai acestora, pasiunea vânatoarei le zace în sânge. Și aceste bestii sunt, cari se de-

părtează dela turmă, vânând de capul lor la depărtare de mulți kilometri de turmă, după cum am observat de nenumărate ori, și își documentează originea în virtuozitatea de a vâna. Dacă un atare câine a avut odată succes, nu se mai lasă de vânat; dimpotrivă, el seduce și pe ceilalți câini, care foarte repede prin aceasta îi dau de gust.

Deci înainte de toate este numărul câinilor și speța lor, de care trebuie să ne ocupăm. Trebuie să cerem, ca să se stabilească un număr fix în raport cu numărul oilor și al caprelor respective, iar eu cred că un câine la 60 de oi e de ajuns; în orice caz ar trebui să se admită ca maximum 6 câini la o turmă. Acest număr nu trebuie să fie întrecut sub nici o condițiune. Ba din contră, cei ce întrec acest număr, trebuie împușcați și pe lângă aceasta ar trebui să se fixeze și o pedeapsă mare de fiecare câine. Deoarece am observat că păstorii se dedau cu câinii la braconaj, pe de lături de turmă, n'ar trebui să se admită câini la stâne, care după asemănarea lor sunt înrudiți cu câinii de vânătoare. Câinii, ce-i întâlnești departe de turmă, trebuie împușcați. Câinele trebuie să se țină de turmă, și dacă nu e pe lângă dânsa, atunci e clar că umblă după vânat. *Cu privire la faptul că noua lege silvică restrânge mult pășunatul în pădure, propun ca în fiecare ocol 10—12% din teren să fie scutit de pășunat.* În prima linie sehelbele și pădurea tânără. Prin aceasta, pe de o parte se ocrotește împădurirea, iar pe de altă parte cerbul și căprioara au acolo liniște ca să-și petreacă vara și să-și crească odrasla.

Deoarece și cocoșul de munte clocește și cerboica și ciuta față la începutul lui Iunie, — deci această epocă fiind cea mai periculoasă pentru tânăra lor generație —, ar trebui să se permită pășunatul în pădure abia dela 1 Iulie înainte. Scoțându-se vitele la finele lui Mai sau la începutul lui Iunie, această măsură n'ar strica întru nimic oilor și caprelor, dacă vor paște o lună prin poieni, și aceasta cu atât mai mult, cu cât nici vegetația în pădure nu e încă dezvoltată pe timpul acesta. În Iulie tânărul vânat e deja atât de dezvoltat, încât câinele nu-l mai poate prinde așa de ușor. Puii cocoșului de munte pot deja să sboare puțin și iezii aleargă binișor. În schimb sunt gata a face concesiunea, ca să fie admis pășunatul în pădure până la 1 Septembrie, pentru ca vitele să se întremeze bine pentru timpul iernii. Nu trebuie să scăpăm din vedere, că și mulțimea oilor calcă atâtea cuiburi și prin neliniștirea zilnică alungă cloșca pentru totdeauna, astfel că ouăle nu se pot cloci;

și apoi și pe acei păstori îi poți căuta cu lumânarea, cari să lase neatinsă cuiburile, de care au dat odată.

În ce privește obligativitatea jujeului, care s'a introdus în multe țări, ar fi de spus, că el ori e făcut atât de mic, încât nu folosește la nimic, ori, cum mi s'a întâmplat mie însumi, păstorii îl refuză net, luând pe lângă aceasta o poziție agresivă față de personalul silvic... Incontestabil este faptul că el folosește foarte mult de a împiedeca urmărirea vânatului, însă naturalmente, nu poate ajuta când e vorba de prada ce nu poate fugi, cum ar fi de ex. ouăle și puii de curând scoși, sau vițeei și iezii de câteva zile. Trebuie deci să privim jujeul ca o măsură bună, însă o măsură deplină el nu poate fi. Și din acest motiv trebuiesc acceptate propunerile arătate mai sus. Mi-am dat silința să desfășur chestiunea cu o imparțialitate cât se poate de mare, așa cum este ea în realitate, și am formulat propunerile în așa fel, ca să satisfacă interesele vânatului, fără ca să jignească interesele prăsiliei vitelor. Căci a voi să afirmi că vitele suferă din cauză că pasc cu o lună mai puțin în pădure și din cauză că se restrânge numărul câinilor la măsura necesară, însemnează să ai rea voință și în astfel de condițiuni discuția e de prisos, deoarece bunavoință trebuie să predomine de ambele părți. Vânătorul trebuie să recunoască că proprietarul vitelor trebuie să trăiască, iar acesta din urmă trebuie să înțeleagă, că vânatul și vânătorul au acelaș drept și că cultivarea pădurei ca avere națională e cel puțin tot atât de însemnată ca și prăsilia oilor. Contravențiunile în contra legilor și samavolniciei pe socoteala aproapelui nu trebuiesc admise, de ar veni ele de ori și unde.

Din cauza faptului trist că caprele negre dispăr din unele teritorii, este necesar ca să se ia măsuri în ultimul ceas. Aceste măsuri trebuiesc să tindă de a scuti cu totul de pășunat o mică parte din teritoriul, pe unde se țin caprele negre. De oarece ele se țin numai pe munții cei mai înalți și cu predicție pe locuri stâncoase, pe unde și de altfel nu e multă pășune, s'ar putea aranja ușor ca aceste locuri, cari au puțină valoare ca pășune să nu fie păscute. Întrebuințarea jujeului pentru câinii din teritoriile învecinate, este aci de cea mai mare însemnătate și trebuie interzisă cu cea mai mare rigoare călcarea acestor teritorii pentru apărarea naturii de către oameni, vite și câini. *Toate propunerile făcute mai sus trebuiesc imediat înfăptuite, căci situația vânatului odată nimicită, rămâne nimicită pentru vecie. De aceea: Caveant consules!*

Pe drum!

de Const. St. Stănescu, Câmpina

Bună ziua unchiule!»
 «Bună nepoate! Imi pare bine că te văd. Știi că am plăsmuit o comandă? M'am tot gândit, că nu mai pot vâna cu doisprezece al meu, care scârție din toate încheeturile, osebbit că prin lungimea țevilor este prea incomod pentru vânatul de porumburi și de pădure. Chibzuind în tot felul, mi-am ales cea mai practică armă pe care o face Jäger, îmbogățind-o cu câteva perfecțiuni, cari o să vă facă o leacă de necaz vouă — nepoților. —»

„Bravo unchiule! Bine ți-ai gândit, dar este destul de bun și actualul doisprezece, care la drept vorbind te-a făcut să te bucuri de multe succese. — Credeam c'ai rămas la vechiul dumitale principiu, de-a te îngriji mai mult de câne decât de armă. — De când ai pierdut pe Hector — de care n'ai prea fost mulțumit — n'ai mai prăsit câne ca lumea... Dacă ți-ai comandat pușcă scurtă, desigur că'i fi dobândit vreun brac de sânge...?«

„Taci din gură nepoate, vânătoarea are moda ei. Cine mai pomenește astăzi de câne...? El este curată belea pe capul vânătorului...! Il iei mare, nu s'adaptează și este al tuturor; îl crești de mic, ai de îndurat o seamă de mizerii și apoi când te pregătești să'l scoți pe câmp, s'au se îmbolnăvește, sau suferă un accident, sau nu iese de soi. — Am jucat destul și la această loterie, astăzi am devenit om practic, mă dispensez de câne.“

„Dar nu te pricep de loc unchiule... Cum ai să vânezi, cum să stărnești vânatul și mai presus de toate cum dumneata, doctrinar prin tradiție, vei cutreera stingher lanurile, crângurile și codrii, fără acest prețios tovarăș, care nu numai că'ți arată vânatul, dar te și complectează sufletește?“

„Teorii nepoate, vârsta are și răul, dar și bunul ei. Imi pare rău c'am îmbătrânit, mă bucur însă că m'am cumișit.....

Să mă vezi cum plec la vânătoare, comod, de tot comod!... N'am decât grija mea, iar ziua de vânătoare este izvor numai de plăceri... D'apoi vânat ce faci!... Când mergeam cu cânele, dacă aduceam un iepure doi; acum mă întorc cu cel puțin o duzină!... Căutam pe vremuri ziua 'ntreagă tot lăstarul din păduri, ca să intru rușinat seara în casă cu doi-trei sitari. Azi în loc de geantă am nevoie de-o cobiliță, atât de mult vânat aduc.

Pentruce părăsești casa pe vremea cea mai rea?... Pentruce lași de multe ori soția sau copilul bolnav, dacă nu pentru a'ți procură clipe mai plăcute?... Și care poate fi plăcerea unui vânător? Să cutreere în lung și'n lat moșiile, ca să tragă câteva focuri și

cine știe în ce vânat de nimic? Ori să 'ncarce pentru a cincizecea oară, stând liniștit pe scaun în cel mai frumos colnic de pădure?...

„Numai pricep de loc unchiule... Să mă ierți, dar tot cred că glumești. Te cunosc atât de bine, o viață întreagă am ascultat frumoasele dumitale învățăminte despre vânătoare, de nenumărate ori am regretat, că s'a sfârșit ziua, mergând alături... cu dumneata!...

Vei fi vrând să mă provoc, ca s'ascult o nouă povestire frumoasă din marele dumitale repertoriu; sau poate că te-ai molipsit de vânătoarea cu bătaie, cel mai oribil mijloc de distrugere, un fel de braconaj tolerat“.

„Vânătoarea cu bătaie este braconaj nepoate? Nu, nici vorbă nu poate fi de o îndeletnicire ilicită, ci de un sistem mai comod și cu mai multă șansă de reușită. Și făcând analiza acestui sistem te vei convinge nu numai că n'are de ce să-ți displacă, dar și că trebuie să-l îmbrățișezi.

Pleci dimineața cu cel mai repede mijloc de transport — bună oară cu automobilul — ajungi la locul de vânătoare fără pic de oboseală fizică și cu sufletul înveselit de nespusul farmec al priveliștelor ce ai străbătut. Aci ți se desfășoară cel mai măreț tablou, vrednic de a inspira pe măestrii graiului și ai penelului.

Gonacii, adunați de-o parte, așteaptă porunca noastră. Fel și fel de glume, crâmpene de povestiri, stărnesc atâta haz în mijlocul acestor oameni simpli, pe cari îi însuflețește de o potrivă curiozitatea și dorul de câștig. Freamătul acesta se petrece în marginea pădurei, în inima ei, pe colnice, în podoaba magnifică a naturii...

Urmează planul goanei, se dau ordinele și ceata gonacilor se strecoară pe poteci înguste, înșirați unul după altul, ca s'ajungă la locul, de unde în mod organizat începe urmărirea vânatului.

Rânduim locurile noastre, ne cam lăcomim pentru cele mai bune și după ce mai schimbăm câteva cuvinte în ceea ce privește adunarea, ne așezăm la intervale unii de alții, cu toată graba cuvenită.

Odată cu primul strigăt al gonacilor, după semnalul prelung al cornului, pornesc și emoțiile, cari se 'ntețesc din ce în ce mai mult, cu cât goana se apropie...

Ce să-ți mai spun? Trăești clipe de adevărată fericire, uiți de tine, te crezi mai de grabă cuprins de vraja unui vis frumos...!

„Ajunge unchiule, te rog, destul! M'ai făcut să cunosc o groaznică pervertire a simțurilor dumitale. Unde este doctrina dumitale atât de aleasă și așa de concordantă cu legile firei? Cum de ai putut s'o

părăsești, s'o uiți cu desăvârșire? Nu este păcat mai mare de cât atunci, când făptuind răul, cauți să dovedești oamenilor că fapta este bună! Nici durere și dezamăgire mai profundă decât întoarcerea la sălbăticiile!...

„Adio unchiule! Dumnezeu să te readucă pe calea cea bună“.

„Nepoate, n'admiți evoluția?... Vrei să'ncremenească totul în forma lui primordială?... Secole întregi s'a vânat numai cu câni. Au fost timpuri, când cu drept cuvânt creșterea și dresarea lor ocupa locul de căpetenie, vânatoarea fiind un lucru secundar.“

„Astăzi trebuie să facem vânătoare și numai vânătoare. Ia seama cât se poate vâna cu bătaie!“

„Unchiule, făcusem jurământ conștiinței mele să nu-ți mai răspund; atât de oribilă este concepția dumitale actuală despre vânătoare. Am datorita însă de a-ți lumina cu argumente temeinice calea cea bună, pe care doresc să te readuc...“

„Priveste-mă în ochi și ascultă-mă...“

Vânatoarea este numai un mijloc, pe care dumneata — trecut de cincizeci de ani — nu-l mai iei în seamă.

Datorită greutăților unei vieți din ce în ce mai complicată, fizicul nostru este lovit în dezvoltarea lui de o sumedenie de constrângeri. Văzând cu ochii, generațiile apar tot mai sleite de vlagă, iar degenerescența fizică găzduște pe cea morală...

Așa pier speciile sau intră într'o transformare premergătoare sfârșitului lor. Animalele inferioare nouă, când trăiesc o viață independentă, neîncercuite de dragostea omului, își fac singure selecția. Nu procreiază de cât inșii cei mai viguroși. Ei garantează viața, prelungind cât mai mult durata ei. Este legea firei care dictează această alegere.

Aceleași specii, intrate în mâna noastră, sunt înfrânte în instinctele lor de perpetuare, se văd supuse unei vieți artificiale, căreia inerent urmează degenerarea.

Tot artificială este și viața noastră și la nici un popor nu găsim legi, cari să impună selecțiunea fizică a oamenilor. Din această cauză mergem cu pași repezi în declin. Un nesfârșit număr de boli prind rădăcini din ce în ce mai adânc în organismul uman sleit de puteri și mii de primejdii amenință viața noastră.

Alcătuirea socială, fiind și ea o rezultată a vieții artificiale, lărgeste răul prin îngăduirea alcoolismului, a fumatului și a foarte multe distracții nocturne.

Numai sportul, practicat în mod rațional, în sânul naturii, contribuie la regenerarea fizicului nostru. Printre acestea vânatoarea ocupă locul de frunte, de oarece ea contribuie pe mai multe căi la recăpătarea vigoarei noastre.

La vânătoare încordăm deodată atât forța fizică cât și pe cea morală, iar destenziunea acestor forțe o deșteaptă în organismul nostru nu numai dorința de a vâna, ci și dragostea de a cerceta natura. Preocuparea noastră plăcută, din zilele de vânătoare, ne face insensibili la orice oboseală, ne recreiază, ne redă vlagă. Antrenamentul, cunoașterea terenului, face din noi buni apărători ai țării, iar arta de a urmări vânatul ne face iscușiți.

Care dintre noi poate uita tabloul plin de măreție, ce ni se înfățișează, când credinciosul nostru tovarăș rămâne ținut într'un aret superb, în cel mai fermecător colț al naturii?!... Mentea noastră se desbracă de tot soiul de griji, mari și mici, în astfel de clipe suntem stăpâniți numai de o înviorătoare mulțumire, ce ne-o dă priveliștea atât de frumoasă!...

Invățăm în felul acesta să fim mai buni, cultivăm fără să vrem simțământul generozității.

Iubind natura iubim și vânatul, pe care nu-l mai prigonim, ci'l apărăm; iar ca să'l putem vedea, pe el și natura care'l cuprinde, facem din vânătoare un simplu mijloc, un prilej.

Cei vrâstnici să insuflăm celor tineri sentimente umane și să contribuim din răspuțeri la făurirea unor legi, cari să oprească vânatoarea cu bătaie, acest crud măcel, practicat astăzi pe o scară atât de întinsă. Nu pot vâna în câțiva ani toți vânătorii unei regiuni, dacă ar folosi cănele, atât cât se distruge într'o singură zi la vânatoarea cu bătaie... Apoi, puținul ce mai rămâne este fugărit în depărtări, din cauza zgomotului infernal care l'a mînat!...

Unde mai pui groaznică înfățișare a acestui soi de vânătoare!...

Urletele sălbatice ale gonacilor, la care s'adaogă de foarte multe ori zgomotul produs de anumite instrumente, fac detestabila impresie a unor hoarde ce au pornit la distrugere. Cât de mult ne apropiem prin aceasta de vrâsta de piatră și ce mult ne depărtăm de scopul ce ne propunem a urmări în ceea ce privește protejarea și prăsirea vânatului!...

Violăm cele mai elementare reguli de economie, de cari trebuie să ținem seama în exploatarea averilor țării, bunuri ale întregii națiuni. Dacă în toate aceste exploatări nu menținem rezerve suficiente, bunul dispare și avem dreptul la blestemul posterității!...

„Mă iartă nepoate, m'am lăsat târât în vâltoarea unei urâte patimi. Găsesc atât adevăr în cele ce mi-ai grăit, în cât, rușinat de nevrednicia'mi faptă, mă asociez ideilor tale și ale tuturor celor ca tine, luptând pentru suprimarea dreptului de a vâna cu bătaie. Afară, bine înțeles, de vânatoarea lupilor și a vulpilor“.

O aniversare

Cu ocazia împlinirii vârstei de 80 de ani și activității sale politice de 50 de ani, D-nul Mihail Pherechide, venerabilul președinte al Senatului, a fost sărbătorit printr'un banchet dat în onoarea Domniei-Sale în seara zilei de *11 Iunie*, de către toți prietenii, admiratorii și partizanii săi politici; pentru cinstea sa neclintită, pentru munca sa continuă, pentru loialitatea, devotamentul și patriotismul ce-a depus în slujba binelui public, a țării și a neamului.

D-l Mihail Pherechide fiind președinte de onoare al «*Uniunii Generale a Vânătorilor din România*» nu putem rămâne nepăsători la această manifestare de admirație și de dragoste, pe care, ori-ce vânător care a avut plăcerea și fericirea să se apropie de Domnia-Sa, trebuie s'o aibă.

De aceea cred că sunt expresiunea lunei vânătoarești, când declar că am luat parte sufletește la această manifestație.

Doctor în drept dela Paris, cu vederi largi democratice, D-nul Mihail Pherechide s'a distins în funcțiile cele mai mari, făcându-și intrarea în viața publică prin nobila carieră de magistrat. Ministru de Justiție, de Interne, în mai multe rânduri, președinte al adunărilor deputaților

și Senatului, Domnia-Sa a luat parte activă la cele mai mari acte ale României.

Cu mâna sa că ministru de Justiție a așezat pe fruntea Regelui Carol I, «*Coroana de Oțel*»; cu aceeași mână, ca președinte al Senatului a încoronat pe Regele și Regina României Mari.

Cincizeci de ani de viață politică, de muncă rodnică, de lupte, n'au răpus energia Domnului Pherechide care, datorită numai vânătoarei și-a păstrat și la bătrânețe sănătatea și tinerțeța cu care și astăzi uimește pe camarazii săi de vânătoare.

Toată viața Domnia-Sa, a fost pentru noi vânătorii un amic sincer, un camarad leal, un apostol, un binefăcător și un nobil vânător de elită!

De aceea și noi, toți vânătorii din întreaga țară, strâns uniți în jurul «*Uniunii*» noastre, al cărei întemeetor este și Domnia-Sa, îl asigurăm de toată dragostea și căldura sufletelor noastre; așa cum numai noi vânătorii știm să iubim și să venerăm pe mai marii noștri, și-l felicităm din inimă, rugând cerul să-i dăruiască încă multe zile senine și frumoase, căci dacă este o mândrie a țării și a neamului, este și o fală a noastră, a vânătorilor.

13 Iunie 1925, București *George Scrioșteanu*

Două Cărți bune

de *Maior Schneider-Snyder Roland*

Cărțile bune sunt prietenii cei mai amuzanți și mai ales cărțile bune cu conținut vânătoresc sunt o adevărată recreație pentru vânătorul care înțelege și apreciază literatura profesională, *îngrijind și ocrotind vânatul de pe teritoriul său* și care nu se deplasează din cine știe ce oraș mare spre cele mai felurite colțuri și ținuturi ale țării, numai pentru ca să bată recorduri în ceace privește uciderea vânatului, gândindu-se în acelaș timp: „după mine potopul“; pentru el e suficient să se întoarcă acasă ca un mias Nimrod în fața lui Dumnezeu ca și a oamenilor. În fața oamenilor cari admiră și invidiază pe *marele vânător* și care în realitate *ca atare este egal cu zero!* Recordurile sale el le datorește altor vânători sau păzitorilor de vânătoare, cari l-au dus pe el, „*vânătorul*“ la vânat și fără de ajutorul cărora ar fi bătut recorduri cel mult asupra iepurilor și prepelițelor în ținuturile bogate în vânat mic. *La pădure și la munte el ar rămâne cu siguranță cu buzele umflate!*

Frumoasa noastră patrie este și în ceace privește vânătoarea una din cele mai binecuvântate țări din Europa. Vânatul reprezintă o avuție națională foarte însemnată, iar îngrijirea și sporirea lui constituie o datorie națională de onoare pentru toți acei, în mâna

cărora se află. Ce important factor național economic este vânătoarea, ne-o dovedește experiența războiului mondial. În momentul când survenise lipsa și nevoia de alimente, când oamenii trebuiau să aștepte, în șiruri lungi, ore întregi în fața localurilor de distribuție pentru a-și primi rația zilnică, *atunci se scoaseră la iveală, pentru hrănirea popoarelor, bogățiile ținuturilor ocrotite și îngrijite; cantități însemnate de vânat inundară piețele orașelor mari, Viena, Budapesta, Praga, Innsbruck Graz etc.*, ușurând lipsa cu sute și milioane de kgr. de „carne“. Numai ocrotirea și îngrijirea competentă a ținuturilor de vânătoare austriace, ungurești și boeme au făcut posibil acest lucru.

Statisticile ne dovedesc ce cantități imense de „carne“ s'au vândut pe piață cu prețuri scăzute, ca un aliment esențial pentru popor. Și că, cu toate aceste furnituri, tot nu s'au exploatat banditește ținuturile, o dovedește faptul că, astăzi încă, teritoriile acestor țări furnizează cantități mari de vânat viu pentru prăsilă Franței, Germaniei, etc., *aducând în schimb aur în țară!*

În Vechiul Regat vânătoarea corectă se afla încă la începuturile ei, iar în privința îngrijirii și menajării vânatului nu era nici pomeneală, cu excepția a câtorva

foarte puține teritorii bine administrate din acest punct de vedere.

Ținuturile dunărene constituiau locul de jaf al comercianților de pene străini, cari fiind pregătiți cu bărci și canardiere, organizau invaziile lor sub forma a unor veritabile expediții.

Lipovenii făceau pe gonacii. Cu mult prea târziu abia s'a tăiat pofta acestor mai mult bandiți decât vânători.

Cu ținuturile muntoase și păduroase deasemenea nu stăteam mai bine. *Streini necunoscuți* se instalau ca antreprenori și ofereau streinilor vânatul în schimbul aurului.

„*Expediție de vânătoare pentru România*“; e suficient să citim anunțurile revistelor streine de vânătoare de anii trecuți. *Astăzi chiar* se poate încă citi din când în când că cutare antreprenor, în „numele unor vânători români“ mijlocește vânătoarea pentru streini. *Aș dori să văd introduse principiile japoneze, cari aproape interzic vânatul ca plăcere.*

A sosit anul 1918. *Doctrinari ai vânătoarei*, vânători corecți, pășiră în frunte, făurind legi și regulamente pentru apărarea avuției naționale. Acești domni sunt foarte cunoscuți vânătorilor noștri; *unul din cei mai marcanți este D-l Inspector general al vânătoarei Dr. Gheorghe Nedici.* O realizare a sa este printre altele și teritoriul cel mai bogat în vânat mare al țării și tot lui îi mulțumim și înființarea școlii model pentru formarea de brigadierii de vânătoare, căci până acum a trebuit să se recurgă la brigadierii de vânătoare din Austria, pentru a se putea aduce în țară legi și regulamente pentru creșterea și întreținerea contingentului de vânat. Școala d-lui Nedici are de scop ca într'un timp determinat acești brigadierii să poată fi înlocuiți cu alții, aparținând naționalității noastre. Numai dispozițiilor stabilite în linii mari vom avea de mulțumit când districtele frumoasei noastre patrii vor prezenta acel vânat bogat, — aceasta după o muncă și îngrijire de decenii —, de cari dispun și azi încă Austria, Ungaria și Boemia, cu toată exploatarea din timpul războiului.

A menaja și a îngriji! Pe piscurile munților ochiul nostru — al vânătorilor sau al turiștilor, — să se înveselească la privirea celei mai frumoase gazele, a caprei negre, iar în păduri, pe poenile înflorite cerbul — cârduri de cerbi și de ciute să ne zugrăvească cea mai frumoasă imagină. Strigătul cerbului mugind să

răsune până în colibele turiștilor, amestecându-se cu dăngănitul clopotelor din satele din mijlocul pădurilor. Urșii și râsul să ne oțelească nervii; iar când veți căuta flori prin păduri, să auziți cotcodăcitul găinușei de alun și să vă „sperie“ strigătul de îmbiere al țapului roșu.

Iar când vom lua pușca pentru iepuri, potârnică și prepelițe —, să se umple atunci geanta noastră de vânătoare!..

Totuși, mai întâi, creșterea și îngrijirea vânatului! Să luăm pușca din mâna elementelor nechemate, a braconierilor și a hoților de vânat. La o parte cu proletarul dornic de furt, care vrea numai să jefuiască, căci *creșterea și îngrijirea vânatului* precum și vânătoarea însăși sunt rezervate fiului democrat al țării democratice.

Creșterea vânatului și îngrijirea lui precum și vânătoarea, pentru a fi exercitată conform scopului, au nevoie de o educație vânătoarească. Trebuie să citim cărți bune! Să citim cărțile acelora, cari au creiat organizațiile vânătoarești și cari au întemeiat școli pentru brigadierii de vânătoare, astfel ca fiii țării noastre să poată aduce vânătoarea la același nivel cu cea din Austria, Ungaria și Boemia.

D-l Dr. Nedici a îmbogățit literatura noastră vânătoarească, atât de săracă, cu două cărți de primul rang:

Hrana vânatului util în timpul iernii și Distrugerea animalelor răpitoare prin otrăvă. Ambele cărți vorbesc prin ele însuși și n'au nevoie de nici o laudă. Sunt cărți profesionale, niște adevărate tratate instructive, ale unui autor care dispune de cunoștințe adânci. Sunt *cărți instructive, și interesante* totuși chiar pentru profani. Aceste cărți nu trebuiesc să lipsească din nici o bibliotecă vânătoarească; fiecare vânător, fiecare silvicultor, orice pădurar și paznic de vânătoare ar trebui să le citească, căci acestea îl îndrumază pentru tot ceea ce trebuie să facă în privința creșterii și îngrijirii vânatului. *Cărțile sunt scrise pentru condițiunile de vânătoare din țara noastră*, iar în conținutul lor găsim un specialist, care dispunând de cunoștințe adânci, ne oferă bogatele sale cunoștințe pentru a le urma și valoriza.

Organizațiile noastre vânătoarești sunt recunoscute chiar în țările dușmane ca exemplare. Această apreciere se datorează și acestor două cărți, pe care eu le-am citit, le-am studiat chiar, în speranța că nu sunt decât începutul unei serii de cărți de aceiași valoare, pe cari le așteptăm dela autor.

Odinioară și acum!

(Amintiri duioase)

de George Scrioșteanu

De câte ori mă duc la vânătoare și mă întorc decepționat de lipsa îngrozitoare ce constat în vânatul nostru indigen, — de atâtea ori amintirile mă năpădesc și-mi revin în minte chipuri și icoane din trecut, când vânatul forfotea puzderie prin toate părțile, de-întâlneai mai la fiecare pas. O! ce timpuri fericiite erau odinioară!... Ți-era drag să pleci la vânătoare, căci de unde nu te așteptai sărea epurele sau stolul de potârniche, ba și câte un „*spurcaci*“, vânat care astăzi, aproape nu mai există la noi. Potârniche mai ales erau foarte multe. Sculam zilnic 7—8 stoluri, și ajunsesem atât de experimentat și așa de bine le cunoșteam viața și obiceiurile, încât puteam să indic cu precizie locurile unde se găseau sau dacă cutare regiune are sau nu potârniche.

Ce superb vânat e potârnichea! Câte emoții și câte amintiri duioase nu evocă cuvântul acesta în sufletul vânătorului!?... După mine este cel mai frumos vânat indigen. Zic *indigen*, fiindcă potârnichea nu emigrează în alte țări ca sitarul, prepelița, etc.... Ea, este a noastră. În jurul aceleiași păduri unde s'a născut și a crescut, tot acolo moare! Odinioară și nu cu mulți ani înapoi, cam înaintea marelui războiu, se găseau la noi prin toate părțile țării. Ele trăiesc în stoluri până la împerechiat, când fie-care bărbat își cucerește mireasa lui, se împerechează și-și formează o familie. Și atunci, câtă dragoste, câtă galanterie și ce iubire simbolică! Bărbatul curtezan înfocat și fidel, nu se depărtează o clipă de femelă, ci din potrivă, veșnic lângă ea, o desmiardă cu ciuguliri gingașe, o ocrotește, o apără chiar la nevoie și o ajută până și la creșterea puilor. Potârnichele sunt cele mai outoare păsări din tot vânatul nostru indigen...

Imi aduc aminte în legătură cu aceasta, de o scenă foarte duioasă la care am fost martor ocular. E mult de atunci... Eram elev în ultimii ani ai liceului. Venisem vara să-mi petrec vacanța la țară... în Teleorman. Intr'o zi, un coleg al meu, mă invită pe la finele lui August la o vânătoare de prepelițe. N'aveam prepelicar, dar posedam un copoi. Il chema „*Sultan*“ și era o minune de câine! Mi-l dăruise un pândar turc, care slugărise la noi, o viață de om. Nu mă pot opri, să nu-mi amintesc o clipă de el. Ce om cinstit și credincios. Îmbătrânise în curtea noastră. Bietul Ali! Eram prieten cu el, căci era un om de ispravă și un vânător neîntrecut. Clipe frumoase am petrecut în tovărășia lui și câte vânători nu am făcut împreună?! Bietul Ali! Mă iubea așa de mult și era atât de nerăbdător să vină vacanța mai repede, ca să ne vedem și să vânăm împreună. Adesea-mi vorbea cu patimă

de țara lui, căci anii destul de numeroși cari-l despărțiseră de ea, nu i-o putuseră șterge din suflet. De aceia simțindu-se bătrân, bolnav și chinuit mai ales și de nostalgia patriei, plecase să moară acolo, căci așa ne spunea că le ordona lor Mahomed.

Și astfel, după ani de slugărie cinstită în curtea moșului meu, ne părăsea pentru tot-deauna, spre a se reîntoarce în țara cu mări albastrii și ceruri senine, cu soare mult și dimineți de rai, în țara minareturilor, în țara lui. După ce se jeli o săptămână întreagă, își primi simbria, o sumă destul de bunicică pe atunci, pe care o strănsese ban cu ban, ani de-a rândul în casa bătrânului meu, apoi mă chemă și-mi zise:

— Acum me ducem! Io plecăm na Constanti-nople!... Se uită cu drag la mine și-mi mângâia fruntea, iar cu cealaltă mână ținea lanțul de care era legat „*Sultan*“. Privea când la mine, când la copoi, mișcat, îndurerat, ca și cum o luptă s'ar fi dat în el, spre a lua o hotărâre mare... pe care n'avea curajul s'o mărturisească! Înțelesei și-l ajutai puțin zicându-i:

— Te'nduri tu să pleci dela noi, Ali? Cu cine mai vânez eu?... Când auzi acestea, fața lui bătrână și zbârcită se schimonosi și mai rău și printre lacrimile care-i înecau vorbele îmi zise:

— Dore na siuflet dar trebuie mergem' acas...

Sinem batrin... bulnav... Apoi întinse mâna cu lanțul de care era legat „*Sultan*“, și mi-l dete spunându-mi: Ia'l, — este la dumatul.

Mâna-i tremură ca varga, în cât trebui să i-o țin cu mâinele mele ca să pot apuca lanțul câinelui, care ne privea nedumerit fără să înțeleagă că se despărțea acum pentru totdeauna de stăpânul lui care'l crescuse.

— Ii mulțumii adânc emoționat și-l rugai; — din nou să mai rămâe; el însă mă privi cu tristețe, făcu un semn că nu se mai poate, mă mângâie din nou, și se plecă să-mi sărute mâinele. Nu'l lăsa, însă îi strânsei mâinele lui noduroase arse de soare și cu multă afecție, și cu toată căldura și pasiunea tinereței mele. El înțelese și nu mai înzista, însă deodată se repezi, apucă câinele în brațe, îl strânse cu drag la pieptul lui și printre lacrimile care se scurgeau șiroaie pe fața-i sbârcită și arsă de soare, îl sărută cu patimă de mai multe ori, ca pe un prieten drag... scump!

Se ridică apoi, îmi zise un „*Adâ*“ și dispăru pe poartă fără să mai privească înapoi. Bietul Ali! Eram mișcat și privii multă vreme în urma lui, până ce'l înghiți depărtarea și nu-l mai văzui!...

Sultan se zbătea ca'n ceasul morței și se smucea să-l urmărească, însă'l reținui, legându-l bine. Zile și săptămâni întregi l'a căutat în urmă prin toate locurile pe unde știa că păzea Ali, și până n'am

dărămat „coverca“ din valea „Hodorogului“, unde de primăvara și până toamna târziu se adăpostea Ali pândarul, n'a fost chip să-l desbăr de acolo. Cu Sultan mă prezentai deci, amicului meu. Acesta, fiul unui mare proprietar din județ și ceva mai în vârstă ca mine, începu să râdă și să mă zeflemisească.

— Ei, dar ce ai de gând să vânezi iubitele cu paraleu asta?

— Tot ce vrei, îi răspunsei eu, cam în doi peri...

— Așa?! Chiar potârniche și prepelițe? Chiar așa? Ești sigur?...

— Firește! Dar de ce acest interogator ironic? Tu m'ai invitat la vânătoare, și eu am venit cu ce posed. N'am alt câine. Deci cu acesta voi vâna. Să mergem și vom vedea, pe urmă, cine va râde.

Il bătui din prima zi cu Sultan al meu. Fapt care-l indispușe grozav, mai ales că era și mai bun vânător ca mine și pe deasupra mai posedea și un admirabil braț german, foarte bine dresat la prepelițe. Câinele lui însă nu prea suporta căldura și nu se putea vâna cu el de cât 4—5 ore pe zi, în timp ce Sultan al meu mergea de dimineața până seara, fără să se simtă obosit. Deși nu pona ca prepelițarul, dar avea miros foarte puternic și ridica prepelița de aproape. N'am pomenit prepeliță împușcată de la el, pe care să n'o găsească. Era și antrenat mai bine, de-oare ce el mergea în fie-care zi la câmp, cu bietul Ali. Dar ce bogăție de vânat era pe atunci?!... Dumnezeu, când îmi aduc aminte, mă înfior! După un singur pogon zburau zeci, dacă nu chiar sute de prepelițe, mai ales în anul acela care fusese foarte bogat. În seara aceleași zile aproape de scăpătatul soarelui vânam împrejurul pădurei „Tina“ pe valea Pietrișului, când deodată câinele porni într'o goană nebună în spre pădure, trecu apele „Plescărei“ și urcă coasta păduroasă a dealului. Cum ajunsese în luminișul cel mare de pe coastă, care era presărat cu adevărate colonii de măcănișuri și cu o vegetație bogată, dădu ocol unui măcăniș mai des, chefnă răgușit de câteva ori și ca fulgerul se repezi prin păiușurile, cari crescuseră din belșug printre măcănișuri și apucă ceva. Auzii un cășăit și când ieși de acolo, îl văzui cu o potârniche în gură. Il prinsei repede și i-o luai. Era vie, nevătămată. Li respirai fulgii, să mă asigur dacă nu cum-va o rănise, apoi o mângâiai și-i dădai drumul. Zbură ca o săgeată și se pierdu în desișul pădurei. Era o cloșcă. Pe pânțele și piept nu mai avea nici un fulg. Bănuind că fusese prinsă pe cuib, îl căutai și-l găsii numai decât. Impletit cu o măiestrie rară sub măcăniși deși, era perfect de bine mascat de păiușurile cari căzuseră peste el și-l acoperiseră în întregime. Vârâi mâna printr'o gaură făcută în păiușuri, dădai măcănișii la o parte și reușii în sfârșit să-l descopăr. Rămăsei uimit! Pe pământ în mijlocul cuibului, un pumn de ouă! Le numărâi. N'o să mă credeți? Erău 26 de ouă, pestrițe și frumoase, ceva mai mici ca cele de porumbel. Din curiozitate am spart unul. Puii mai aveau ca o săptămână și eșeau din ghioace. Când revenii din nou peste o săptămână, potârnichea mă simți și zbură. Mă aplecai și căutai cuibul. Din douăzeci

și cinci de ouă, cât mai rămăsese, găsii 24 de pușori golași și un ou ciocnit care era gata să scoată și el. Pasărea când zburase, din iuteală trăsese cu picioarele și aruncase câți-va din ei în jurul cuibului. Li adunai binișor, îi mângâiai duios pe pufușorul lor galben și mătăsoș, îi numărâi din nou și-i așezai în cuib peste oul ciocnit. Nici odată nu mi-ași fi închipuit să ouă atâtea și să le scoată pe toate. Cine știe însă câte-or mai fi rămas până s'or fi făcut mari?... Cine știe?!...

Adesea stam seara la pază și le auzeam cum își chemau pușorii strigând: Cișic, cilic, cișic, cilic... și ei se adunau de prin toate părțile împrejurul mamei care rătăia cu picioarele și întorcea cu ciocul foile uscate de pe jos, de unde găseau viermișori și insecte. Potârnichea e cea mai bună și cea mai devotată mamă. Ea este gata oricând să se sacrifice, numai ca să dea timp pușorilor dragi să se ascunză și să scape, când sunt atacați. Puii pot sbura bine pe la sfârșitul lui Iunie. Vorbesc bine 'nțeleș de cei primăvăratesci. Eu însă am găsit pui golași pe la finele lui August. Cum rămâne atunci? Impuiază de două ori sau numai odată precum se știe?!... Cum rămâne?!...

La noi în Teleorman, erau odată colosal de multe. Mi-aduc aminte că prin anul 1914, am invitat la mine un prieten vânător din București, care vânașe multă vreme prin Dabrogea, renumită ca provincia cea mai bogată în potârniche. Totuși amicul meu găsi atât de multe la noi, în cât foarte mirat, îmi striga într'una: „— M'au zăpăcit, nu fac suta de metri și gata stolul, să-ți spun drept sunt mai multe ca'n Dobrogea!“ — Și nu exagera, căci în punctul acela erau foarte multe. Nu le ucideam decât cu singur. De aceia astăzi, când amintirile mă năpădesc, simt că mi se revarsă 'n suflet, parfumul suav al acelor clipe fermecătoare, petrecute prin minunatele plaiuri și văi ale Teleormanului, — pe timpul mării proprietăți —, când prin tot locul forfotea puzderie vânatul, de te plictisea aproape!...

— În nostalgice amurguri stacojii, după o zi întreagă de vânătoare, poposeam însetat într'o vale frumoasă, presărată cu mii de floricele, unde susura încetșor, izvorul unui pârâiaș cu apa rece și limpede ca vioreaua... După ce-mi potoleam setea în unda clară a izvoarășului, mă tolăneam fericit la umbra deasă și plăcută a pădurei. Acolo savuram odihna, desmierdat de adieri îmbalsămate cu miros de flori de câmp sau de fân cosit și ascultam șoaptele pădurei și ale vânatului până ce umbrele serei răcoroase se 'ntindeau alene, venind din zarea 'ndepărtată și acoperind pădurea adormită... Și-atunci o nouă viață începea.. Pădurea părea vrăjită, împodobită cu mantia argintie a lunii, iar vânatul mișuna prin tot locul, de'l întâlneai mai la fiecare pas...

O! clipe mărețe, clipe divine din trecutul fericit al faunei noastre, din acel trecut de aur, duișoșia și spendoarea voastră n'o pot uita vreodată!...

De câte ori n'am privit pe 'nserat jocul epurilor la goniță, și epuroaica care-și chema pușorii, sau turturele și potârniche întârziate, cari veneau grăbite să-și potolească setea în unda limpede a „Plescărei“ sau a „Bratcovului“, urmărite adesea de cumetrița

cu blana ruginită, care se făcea una cu pământul în apropierea unei tufe, gata de sărit la prada gingașă și fără pic de apărare!...

Din măcănișul de sub coastă timid ridica căpșorul lui vioi, un vătuiș tinerel, căutând sperios în toate părțile, apoi făcea o săritură, ieșea la lumină și începea să zburde, căutându-și hrana.

Și nu de puține ori, am întâlnit potârnichea cu ceata ei de pușori cari căutau să treacă cât mai repede din miriști în lăstarul stufos din marginea pădurei. Și când vedea că o ajung, se oprea, cășăia la mine și se nfoia ca o cloșcă, înfruntând pericolul cu rizicul vieții, numai ca să dea timp pușorilor dragi să se ascundă...

O! ce timpuri minunate!... Ce rai Dumnezeesc era odinioară acolo și acum... vai! Ce dezastru! Astăzi mi se par toate un vis, un vis dintr'o lume de basme, ceva de domeniul fanteziei, care n'a fost și n'a existat vre-odată!... Și totuși odinioară mi-au fermecat privirile și mi-au încălzit sufletul, căci le-am văzut, le-am simțit, le-am admirat și cu atât mai dureros mi se pare astăzi, când după ani întregi mă reîntorc din nou tof pe aceleași meleaguri minunate, cari mi-au legănat anii copilăriei mele și unde vai... astăzi nu mai găsesc nici urmă din ce a fost odată!?... Amintirea, duioasa lor amintire doară, mă mai înfibără...

Pustiul mi se strecoară 'n suflet și jalea mă cuprinde!... Cum? Nu mai sunt eu același, sau rătăcesc

prin alte locuri străine, pe cari nu le-am văzut și nu le-am cunoscut nici-odată?...

„Și parcă un glas necunoscut, un glas îndepărtat ca dintr'altă lume, îmi picură la ureche încetșor, monoton și trist:!

— „Iți pierzi vremea zadarnic, băete! Ce cauți tu, a murit de mult. A pierit odată cu timpurile acelea...”

— Da! Așa-i! răcnesc, eu revoltat: Au murit odată cu lanurile de grâu, formate din mii de pogoane la colaltă, ce se întindeau pierzându-se sub soare până 'n zarea îndepărtată; au murit odată cu enormele șiri de paie, încremenite ani de zile în mijlocul câmpiilor, acolo unde se freaseră. La adăpostul lor găsea iarna vânatul grăunte și scăpare sigură de moarte și de lațurile de la sate! Au murit odată cu bunul *Ali* și cu *Sultan*, cu *Braica* și *Dudaș*, cu *Diana* și *Stop*, vechii lor prieteni, au murit odată cu oamenii buni din vremea aceia, cari erau mai blajini, mai milostivi și mai cinștiți la suflet de cât cei de astăzi...

— „Au murit de mult... de mult... de mult, îmi șoptește cu durere glasul; — Nu te mai revolta, căci strigătele tale nu le aude și nu le ascultă nimeni; mai bine spulberă-ți revolta, cum spulberă farâna 'n patru vânturi, — iar glasul tău mabuse-l pentru tot-deauna, căci astăzi nu mai scoate de cât... strigăte 'n pustiul!”

Vizita D-lui Secretar-General, al „Uniunii“ C. G. Alexianu, la societățile „Kronstädter Jagdverein“ și „Kronstädter Hochwildverein“ din Brașov.

Urmând o invitațiune de mult făcută de către societatea „Kronstädter Jagdverein“, cea mai veche societate de vânătoare din țară, și de către societatea „Kronstädter Hochwildverein“, societate mai tânără, isvorâtă din prima, D-l C. G. Alexianu s'a dus la Brașov pentru a reprezenta „Uniunea“ și a întări raporturile camaraderesti cu vânătorii de acolo.

În legătură cu această vizită, primim următoarea dare de seamă din partea societății „Kronstädter Jagdverein“:

Brașov, 14 Mai 1925.

Corespunzând unei dorinți nutrite de multă vreme de către societatea de vânătoare „Kronstaedter Jagdverein“ din Brașov, d-l Secretar-General Dr. Alexianu a sosit pe ziua de 12 Mai 1925 la Brașov, venind din partea comitetului „Uniunii“. Scopul acestei vizite era pe de o parte de a stabili legătura între „Kronstädter Jagdverein“, care este cea mai veche societate de vânătoare din țară, cu cercurile competente vânătorești din București, iar pe de altă parte trebuia să trezească acolo interesul pentru instituțiile și organizația vânătorească ale societății noastre.

În onoarea mosafirului societatea aranjă pentru seara de 13 Mai 1925 un banchet în localul de adunare al asociației meserilor, unde se întâlniră membrii societății și cei cu dreptul de a vâna pe terenurile ei, împreună cu mosafirii lor. În decursul banchetului s'a putut observa spiritul frumos, de care este stăpânită societatea noastră.

După ora 8-participanții acestei seri se strânsară în localul de adunare, foarte bogat împodobit cu frumoase trofee de vânătoare și s'a putut constata că de față erau reprezentate toate cele 3 naționalități, cari trăesc în Brașov.

Primul-șefedinte al lui „Kronstaedter Jagdverein“, d-l Julius Bittermann salută cel dintâi pe d-l Secretar-General Dr. C. G. Alexianu, exprimându-și bucuria de a-l vedea în fine în mijlocul vânătorilor brașoveni. El spuse că domnia-sa va căpăta o privire relativă la activitatea societății și că este convins că va culege cele mai frumoase impresii. „Kronstaedter Jagdverein“, care anul trecut și-a serbat jubileul de 40 ani de existență, posedă o tradiție, care este o garanție pentru îndeplinirea tuturor cerințelor vânătorești, precum și pentru baza morală a societății. Atunci când noua lege de vânătoare românească a schimbat pe cea ungară, înlocuind spiritul învechit al aceleia cu un altul modern și ținând mai ales seamă de împrejurările, cari au survenit pe tărâmul vâ-

nătoresc după războiul mondial, societatea noastră se afla în plăcuta situație de a nu fi nevoită să-și schimbe vechile-i obiceiuri, căci totul ceea ce se referă la protecția și îngrijirea vânătorului și a distrugerii răpitoarelor în noua lege, era pentru societate un obicei de mult stabilit, astfel că deciziunile referitoare ale noiei legi de vânătoare sunt numai dispozițiunea sancționată prin lege și obligatorie pentru întreaga țară, pe care „Kronstadter Jagdverein“ a introdus-o în mod voluntar cu mult înainte. Președintele privește cu mândrie spre trecutul societății, exprimându-și speranța că vizita d-lui Secretar-General va fi pentru societate de însemnătate prin faptul că Domnia-Sa va avea ocazie să cunoască spiritul de camaraderie, de care este condusă societatea, precum și modul nostru de a exercita vânătoarea. Ca o expresiune a omagiului și pentru a-l lega pe d-l Secretar-General și mai strâns de societate, d-nul președinte îi prezintă în numele societății cartea de membru onorific, exprimându-și totdeodată dorința ca această carte de membru să-i poată procura multe plăceri și succese vânătoarești. Cu un „vivat“ pentru „Uniune“ se termină discursul de primire al d-lui președinte Bittermann.

După aceasta, luând d-l Dr. Alexianu cuvântul, aduce vânătorilor brașoveni salutul Consiliului de Administrație al „Uniunii“, relevând faptul că societatea noastră a fost prima societate din Brașov — alături de sora ei „Kronstaedter Hochwildverein“ — care a avut delicata atențiune de a invita pe delegatul „Uniunii“ în mijlocul nostru. Domnia-Sa declară că aceasta îi dovedește odată mai mult maturitatea superioară pe tărâmul concepției organizației vânătoarești a acestor două societăți, față de altele similare. Apoi își exprimă în foarte impresionanta sa cuvântare rostită în limba germană, bucuria și mulțumirile pentru acordarea atât de măgulitoare a cărții de membru și în continuare arată că la București sunt în comitetul „Uniunii“ oameni de seamă, care lucrează serios și cu dragoste adevărată pentru propășirea vânătoarei în țara românească. Acestora d-l Secretar-General ne roagă să le dăm tot concursul.

D-sa spune că dorește societății două lucruri; dintâi ca membrii ei să excludă din activitatea lor vânătoarească orice politică și apoi să rămână strâns uniți. Dacă societatea va ține seamă de aceste două lucruri, dl. Secretar-General este sigur că îi va surâde un viitor frumos. Pentru a arăta că nici domnia-sa nu face politică în materie de vânătoare, a ținut să dea expresiune gândurilor sale în aceeași limbă, în care a fost salutat de președintele societății noastre. Cu dorința de a se vedea încă de multe ori în mijlocul lui „Kronstädter Jagdverein“, însă de acum înainte ca membru al societății, domnia-sa ridică paharul, rugând asistența de a închina în primul rând în sănătatea Augustului și Primului nostru vânător, care a dat atâtea dovezi de o înaltă concepție vânătoarească, a Majestății-Sale Regelui nostru, apoi în sănătatea înaltului protector și președinte de onoare al lui „Kronstädter Jagdverein“, a Alteței-Sale Regale Principelui Carol și în fine și a maestrului vânătorilor regale, domnul Mocsonyi, care poate fi luat drept exemplu pentru concepțiile sale vânătoarești. Inchee, dorind societății și pentru viitor prosperitate în activitatea ei.

Urmează dl. Inspector pensionar Lazăr, care îl salută pe domnul Secretar-General în limba ungară, spunând că a primit cu o deosebită bucurie faptul că și domnia-sa exclude politica din activitatea sa vânătoarească. Pentru „Kronstädter Jagdverein“ aceasta este de mult o tradiție, căci printre reprezentanții celor 3 naționalități domnește cea mai complectă armonie, după cum dovedește și seara de astăzi. Inchinând paharul în sănătatea d-lui Dr. Alexianu, d-sa dorește ca armonia frățească a tuturor națiunilor în materie de vânătoare să persiste prin toate timpurile. Apoi se dă cetire și se expediază următoarele telegrame de omagiu:

„M. S. REGELUI, PALATUL COTROCENI“.

Intruniți cu ocazia prezenței Secretarului General al Uniunii Generale a Vânătorilor din România în mijlocul nostru societatea „Kronstädter Jagdverein“ aduce Majestății Voastre cele mai calde urări de grabnică însănătoșire și asigură pe Inaltul Protector al Uniunii Vânătorilor cu această ocazie de cel mai profund și desăvârșit devotament.

IULIU BITTERMANN

Președintele Soc. „Kronstädter Jagdverein“

„A. S. R. PRINCIPELUI MOȘTENITOR CAROL“, București.

Societatea „Kronstädter Jagdverein“ de sub Inalta Președinție a Alteței Voastre Regale, întrunit cu ocazia vizitei Secretarului General al Uniunii Generale a Vânătorilor, aduce Alteței Voastre Regale, expresiunea omagiilor noastre celor mai respectuoase și încredințarea celui mai desăvârșit devotament.

IULIU BITTERMANN

Președintele Soc. „Kronstädter Jagdverein“

„D-lui ANTONIU MOCSONYI“

Maestrul Vânătorilor Regale, Palatul Regal, București

Cu ocazia prezenței în mijlocul nostru a Secretarului General al Uniunii Generale a Vânătorilor din România, transmitem Președintelui ei de Onoare expresiunea omagiilor noastre și sincerele noastre salutări vânătoarești.

IULIU BITTERMANN

Președintele Soc. „Kronstädter Jagdverein“

În decursul serii a domnit cea mai deplină animație, care a fost mărită și mai mult prin diferite producțiuni de canto, executate solo și în cor. Această seară a dovedit pe deplin armonia din sânul societății și toți participanții și-au exprimat dorința de a-l vedea încă de multe ori pe dl. Secretar-General în mijlocul nostru.

În urma trimeterei telegramelor de omagiu notate mai sus, au sosit următoarele telegrame-răspuns:

„Urgent! 1. Bittermann, președ. societății Kronstädter Jagdverein. Brașov.

Palatul Regal 28 31 16 18.

M. S. Regale vă mulțumește călduros dv. și d-lor membri ai soc. pentru bunele urări.

Mareșalul Curții Regale, g-ral de div. adj. Angelescu

și

D-lui Iuliu Bittermann, președintele societății Kronstädter Jagdverein. Brașov.

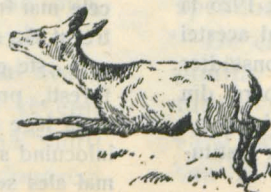
Palatul Regal, București 44 18 15 16/20.

Mulțumesc din inimă pentru omagiile trimise.

Mocsonyi, maestrul Vânătorilor Regale

■ ■

Aceiași însuflețită primire a avut loc a doua seară la sediul societății „Kronstädter Hochwildverein“, unde s'au schimbat discursuri călduroase, printre care relevăm discursul pronunțat în limba română de președintele societății, d-l Dr. Valeriu Negrilă și regretăm că din lipsă de spațiu nu-l putem publica.

Pelicanii amatori de pește... și de igienă corporală

Il sais tout 15/12/924. In limba franceză de L. Kuentz, tradusă în românește de Gr. Medianu.

Pescari înverșunați și lacomi mâncători de pește, pelicanii cari trăesc în mari colonii, pun multă iscusință în procurarea porții lor zilnice. Pe apă ei formează o trupă în formă de potcoavă și se apropie de margine până ce peștii astfel închiși se aflu restrânși într'un mic spațiu; apoi începe masa în comun. Dar ospățul nu se face mereu pe locul unde se pescuește.

Câțiva din acești pescari, buni părinți, pun provizia lor la adăpost. E drept că ei au la dispoziție tot ce le trebuie pentru a face lesnicios transportul. De aceea ciocul lor este caracterizat printr'o enormă pungă așezată sub mandibula inferioară, formată din o membrană foarte dilatabilă. Așa dar ei știu să umple această pungă cu hrană, fără a o absorbi imediat. Ei pot să ducă astfel la cuib, o provizie destul de mare, suficientă pentru aprovizionarea progeneriturii lor. De aci, vechea legendă a pelicanului care își sfășie pânțele pentru ași hrăni copiii, legendă poetizată de către Alfred de Musset.

O singură privire pe prima noastră imagină va fi de ajuns a ne explica cum s'a putut naște această versiune legendară. Hrănitul înfometat care se îngropat cu totul în gâtul hrănitorei sale, are perfect aerul de a v' să'npartă măruntaele ei.

După ce au servit odraslelor hrana cotidiană, părinții se ocupă, apoi cu toaleta lor, căci, dacă ei sunt adoratorii peștelui, nu mai puțin și ai curățeniei. Această grijă le este foarte mult ușurată prin mobilitatea gâtului, care le permite să poarte ciocul lor lung în toate părțile unde este nevoie. Acest cioc cornos, este un excelent răzător, al cărui vârf ascuțit poate curăța praful introdus între pene sau solzii dela picioare.

Picioarele servesc de asemenea la curățitul penelor pe care ciocul nu le poate atinge.

Cu toată aparența lor greoaie, aceste palmipede pot să utilizeze picioarele ca niște adevărate acrobate; în timpul sborului ele se opresc pentru a se freca la urechi.

În fine, bine lustruiți, bine curățați, pelicanii trec apoi la actul final al toaletei; ei întorc complet pe dos faimoasa lor pungă, spre a o goli de tot ce ar putea conține.

Limba acestui scamator este o bucățică foarte mică de carne, mare cât extremitatea unei scobitori, și așezată în fața tracheei-artere.

Pelicanul nu are nevoie de limbă; el nu amestecă nici hrana sa, nici... vorbele sale.

OFICIALE

Următoarea circulară a fost trimisă de Direcțiunea Vânătoarei Inspectorilor de vânătoare regionali și județeni și Direcțiunei regionale Silvice.

După cum cunoașteți societățile de vânătoare particulare cari au arendate terenuri de vânătoare, precum și comunele al cărui drept de vânătoare nu este arendat, sunt obligați conform legii vânatului și a contractelor de arendare să stârpească vânatul răpitor și să hrănească în timpul ernei când câmpul e acoperit cu zăpadă vânatul folositor.

Până în prezent nu în toate părțile s'a executat aceste obligațiuni și cei mai mulți au obiectat că nu știu cum să procedeze fie cu stârpirea vânatului răpitor fie cu hrănirea celui folositor. Pentru acest scop vi s'a înaintat cărțile „*Hrănirea vânatului util în timpul ernei*,” și „*Distrugearea vânatului răpitor prin otravă*” ale D-lui Dr. Gh. Nedici pe care v'am rugat să le țineți la dispozițiunea tuturor arendașilor dreptului de vânătoare, ca să se poată conforma obligațiunilor contractuale și deciziunilor Ministeriale. Cu toate acestea ni se raportează că deținători de

teritorii de vânătoare nu se conformează acestor obligațiuni lăsând terenurile în părăsire în ceia ce privește hrana vânatului și distrugearea răpitoarelor.

Ministerul este decis a aplica anul acesta sancțiunile prevăzute de legea vânatului și contractelor de arendare.

Vă rugăm să bine voii a pune în vedere societăților de vânătoare și în genere tuturor arendașilor dreptului de vânătoare, că anul acesta să ia măsurile necesare de hrănirea și distrugearea răpitoarelor. Tutulor acelor cari nu se vor conforma și nu vor lua măsurile ce s'au obligat a lua, li se vor rezilia contractele de arendare. Pentru aceet scop vă rugăm să faceți inspecțiuni serioase, fie D-voastră personal, fie prin paznici publici ce aveți pentru executarea celor arătate mai sus, încheind actele de constatare pentru fiecare caz.

MINISTRU,

(ss) N. Săulescu

DIRECTOR GENERAL,

(ss) I. Iliescu

Inspectori de vânatoare regionali și județeni.

Avem onoare a vă aduce la cunoștință, că Uniunea Generală a Vânătorilor, cu petițiunea înregistrată la No. 27333/1925, a făcut Ministerului o cerere prin care ne arată că, „prin noua lege referitoare la reglementarea portului și vânzării armelor“, Uniunea este chemată a-și da avizul asupra solicitatorilor de permise de port armă de vânatoare cu glonț.

În același timp ne arată că factorii cei mai indicați pentru a lămuri „Uniunea“ asupra calității vânătorilor solicitanți de asemenea permise, aflători departe de centrul „Uniunii“ ar fi încontestabil inspectorii de vânatoare regionali și județeni precum și subinspectorii, cari sunt persoane oficiale și cunosc cel mai bine pe vânătorii din circumscripția lor, fiind în același timp mai toți membri ai Uniunii.

COMUNICĂRI

Pentru Direcția Vânătoarei

Primum următoarea întâmpinare justificată, rugând organele competente a soluționa această chestiune, despre care primim conținut reclamații și care trebuie definitiv clarificată:

Ploiești 23 Mai 1925.

Domnule Președinte,

Articolul 19 din legea asupra portului armelor îngăduie purtarea armelor de către administratorii de moșii, paznicii de vii, de păduri, terenuri cultivate etc., fără a specifica felul armelor de foc ce li se permite a purta fie în permanență, fie temporal.

În general, s'ar putea spune chiar 95% a armelor întrebuințate de categoriile de purtători de arme mai sus zise, sunt arme de vânatoare cu alice cu una și două țevi.

Dacă aceste arme ar fi întrebuințate strict numai în interesul serviciului de pază, nu ar fi nimic de zis, dar este știut că în majoritatea cazurilor și în special paznicii de terenuri cultivate, vii și păduri particulare, nu se sfiesc a le întrebuința la împușcarea vânatului chiar și în timpul oprit.

Nu mai departe de cât eri, s'a petrecut un caz la Valea Călugărească, împușcându-se un epure de către paznicul unei vii și de către cei în drept s'au luat măsurile de rigoare.

Vă aduc la cunoștință cele de mai sus, exprimându-vă doleanțele tuturor vânătorilor de a se lua măsuri, ca o dispoziție ministerială să interzică purtarea armelor cu alice celor mai sus indicați, care ar putea prea bine fi înarmați cu un revolver din cele mai simple posibil.

Cu deosebit respect
P. R. — Ploiești

Pentru d-l Director General al Vânătoarei

Posedăm informațiuni precise că pe teritoriul de vânatoare «Valea Bistriței amile» și «Dosul Stănișoarei» din Jud. «Bistrița-Năsăud» al d-lui Dr. Philipowicz, medic primar din Cernăuți și

Ar fi deci de cea mai mare însemnătate ca aceste organe să ajute Uniunea întru împlinirea obligațiilor atribuite prin noua lege.

Ministerul prin Deciziunea No. 27333/1925, vă autoriză ca D-voastră să puteți îndeplini și sarcina de reprezentanți ai Uniunii în județele și regiunile unde funcționați. Pentru ajungerea acestui scop și pentru orice detaliu vă rugăm să luați contact cu Uniunea Generală a Vânătorilor căruia i s'a scris tot azi în acest sens.

Sediul Uniunii este Bulevardul Carol 30, București.

MINISTRU,

(ss) N. Săulescu

DIRECTOR GENERAL,

(ss) T. Tiescu

Inspector de vânatoare, ciobanii pasc cu turmele lor pretutindeni prin păduri, necruțând nici chiar culturile nou sădite din anul acesta, care au costat multe mii de lei. Căinii aleargă fără julejul reglementar și nimicesc tot vânatul tânăr, iar fața de organele silvice și vânătoarești, cari au atras atențiunea ciobanilor că nu este voe a paște oriunde cu turmele de oi, — deci nici în culturile din anul acesta, — aceștia iau o poziție agresivă, amenințându-i chiar cu împușcarea și susținând că persoane suspuse le-au declarat că averea aceasta este a lor și că numai ei sunt stăpâni acolo, putând să facă ce vor și ce le place. Organele silvice și cele vânătoarești n'au să le poruncească nimic, iar ei nu recunosc nici o direcție silvică și nici un arendaș de vânatoare.

Dacă se va continua astfel și de aci înainte, nu mai poate fi vorba de ridicarea contingentului de vânat, pentru care se cheltuesc anual peste 100.000 lei, făcându-se în același timp și populației un mare serviciu prin stărpirea lupilor și urșilor. Pe de altă parte se cauzează și micșorarea «averii naționale» prin micșorarea tinerelor culturi.

Rugăm pe d-l Director al Vânătoarei să binevoiască a interveni cu toată stăruința pe lângă d-l Ministru, pentru ca să ordone o cercetare urgentă și serioasă, care stabilind faptele să indice măsurile de luat, căci altfel se vor descuraja toate autoritățile silvice, stingherite întru executarea legilor, și se va sădi bolșevismul și nerespectarea sistematică a legilor printre populația rurală, ceace poate avea mai ales în acele regiuni repercusiuni foarte periculoase.

G. V.

Societatea de vânatoare „Lunca“ prin adresa No. 32 din 29 Mai 1925, ne comunică răspunsul ei către Comandamentul de Jandarmi Rurali, relativ la isprăvile plutonierului de jandarmi Ioanișescu, publicate de noi în „Revista Vânătorilor“ cu No. 52/924, din care reiese exactitatea celor afirmate.

Societatea ne comunică, că în urma ultimei interveniri, comandamentul a mutat pe sus numitul jandarm abuziv.

Suntem de părere că cu simple „mutări“ nu se dă satisfacție suficientă, și sperăm că o pedeapsă exemplară va urma.

„Uniunea“ mulțumește călduros d-lui Gheorghe Săvescu, din București, membru în „U. G. V. R.“, pentru bună-voința D-sale de a dona biuroului „Uniunii“, niște frumoase coarne de căprior.

PUBLICAȚIUNI

No. 534/1925.

PUBLICAȚIUNE

Subsemnatul notar cercual, în baza hotărârei reprezentanților comunali respectivi, prin aceasta aduc la cunoștința publică, că terenul de vânat din hotarul comunelor acestui notariat se va da în licitație publică verbală, pe un interval de șase (6) ani, începând din 1 August 1925 până la 31 Iulie 1931, celui ce va oferi mai mult.

TERMENUL LICITAȚIEI :

Surduc, la 14 Iulie 1925, Briglez, la 17 Iulie 1925, Cristolțiel la 13 Iulie 1925. Solona, la 15 Iulie 1925, în tot locul orele 10 a. m.

Prețul de strigare la :

Surduc 500 lei, Briglez 200 lei, Cristolțiel 200 lei, Solona 200 lei. — Vadiul 10%.

Arendașul este obligat a încheia contract momentan cu Primăria, care pentru dânsul este obligatoriu, iar pentru-Primărie numai după aprobare.

Condițiunile mai detaliate se pot vedea în biroul notariatului, din Surduc în orele oficioase.

Surduc, 26 Mai 1925

(ss) *Ioan Popovici*
NOTAR CERCUAL

Com. Surduc, Jud. Solnoc-Dobâca

◇ ◇

PRIMĂRIA TOPLIȚA-ROMÂNĂ

JUDEȚUL MUREȘ-TURDA

No. 12/18/1925

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânătoare de pe întreg hotarul comunei Toplița-Română se va arenda prin licitație publică, ce se va ține în sala No. 5 a acestei Primării în ziua de 1 August a. c. la ora 9 a. m.

Durata arendei va fi de 10 (zece) ani cu începere din 1 August 1925.

Prețul strigării 2500 lei. Vadiu 10%.

Vor putea licita numai persoanele cari vor prezenta autorizația Direcțiunii de Vânătoare.

Primăria își rezervă dreptul de a alege dintre primii 2 plus-oferenți pe cel care va prezenta mai multe garanții privitor la ocrotirea vânatului nobil și pustiirea răpitoarelor.

Proprietarii terenelor de peste 1000 hectare sunt invitați a înșina acestei Primării în scris drepturile și pretențiunile legale ce ar avea și cel mult până la 15 Iulie a. c.

Condițiunile detaliate se pot vedea în biroul prim-notarului comunei.

Sabin Popescu
PRIMAR

A. Petre Boțian
PRIM NOTAR

☒ ☒

No. 283/1925.
adm.

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat al comunelor mai jos menționate și posesorilor urberiali din Comuna Baița se da în arenda prin licitație publică verbală, la care se primesc și oferte închise pe timp de 6 ani consecutivi, începând dela 1 Ianuarie 1925.

Licitația se va ține la primăria comunală.

1. In comuna Baița la 12 August 1925 orele 11 a. m.
2. „ Urmeniș la 12 „ 1925 „ 8 a. m.
3. „ Odești la 12 „ 1925 „ 4 p. m.

Prețul de strigare e 150 Lei din care 10% se va depune ca vadiu la primărie de către licitanți înainte de începerea licitației.

La licitație sunt admiși aceia cari conform art. 13 din legea pt. Prot. vânat. sunt admiși, de către Min. Agr. și Dom. Dir. Vânat. spre a licita și au permis de armă :

In caz dacă licitația primă nu va succede, licitația a II-a se va ține.

1. In comuna Baița la 12 Septembrie 1925 orele 11 a. m.
2. „ Urmeniș la 12 „ 1925 „ 8 a. m.
3. „ Odești la 12 „ 1925 „ 4 p. m.

In caz dacă nici a II-a licitație nu va succede, terenurile de vânat se vor arenda prin bună'voială.

Condițiunile se pot privi în biroul notarial din Baița sub orele oficioase.

Baița la 12 Iunie 1925

Alexandru Katz
NOTAR CERCUAL.

Pop Vasile
PRIMAR.

◇ ◇

No.388/1925

PRIMĂRIA COMUNEI CRASNA

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat al comunei Crasna, se da în arenda prin licitație publică verbală, la care se primesc și oferte închise, pe timp de 6 ani consecutivi, începând dela 1 August 1925. Licitația se va ține la primăria comunei Crasna în ziua de 22 Iulie 1925 a. m. la orele 10. La licitație sunt admiși aceia cari conform art. 13 din legea pt. Prot. Vânat. sunt admiși de către Min. Agr. Dom. Dir. Vânat. spre a licita și au permis de armă. Prețul de strigare e 500 lei, din care 10% se va depune ca vadiu la primărie de către licitanți înainte de începerea licitației. Condițiunile se pot privi în biroul notarial din Crasna sub orele oficioase. De notat, că teritoriul de vânat este peste 5000 jugh. cad.

Crasna, județul Sălaj, 10 Iunie 1925

Ioan Sechely
NOTAR

Ștefen Sabo
PRIMAR

☒ ☒

PRIMĂRIA COMUNEI CAVARGIC

JUDEȚUL CONSTANȚA

PUBLICAȚIUNE

In ziua de 6 August 1925 se va ține licitație cu oferte închise în localul Primăriei pentru arendarea terenului de vânătoare al Comunei în suprafață de 5400 hectare; prețul din oficiu este de 540 lei, termenul de arendare este de 5 ani.

Concurenții vor prezenta actele cerute de lege.

PRIMAR
I. Roman.

◇ ◇

No. 556/1925.

PUBLICAȚIUNE

Teritoriul de vânat Biușa, Jud. Sălaj, se da în arenda la 4 și 18 August 1925.

Biușa (Plasa Cehul-Silvaniei Jud. Sălaj) la 1 Iunie 1925.

NOTAR CERCUAL
Indescifrabil

PRIMARIA.

◇ ◇

No. 20/1925

PRIMĂRIA MÂNDRULOC

JUDEȚUL ARAD

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștința publică, că dreptul de vânătoare asupra teritoriului comunei Mândruloc, pe un interval de 10 ani consecutivi, adică de la 16 August 1925 până la 15 August 1935 — se va da în arenda prin licitație publică orală, ce se va ține la primăria comunală din Mândruloc în ziua de 25 Iulie 1925, orele 9 a. m.

Prețul de strigare 5000 Lei.

Licitația se va ține în conformitate cu art. 72—83 al legii contabilității publice și art. 8—35 al legii pentru protecția vânatului și reglementarea vânătoarei.

La licitație se vor admite cei cari întrunesc condițiile art. 13 din legea pentru protecția vânatului, și sunt înscrși ca membri în societate.

Condițiile de licitație cerute de legea pentru protecțiunea vânatului se pot vedea în biroul notarial din Mândruloc sub durata orelor de serviciu.

Mândruloc la 17 Mai 1925.

NOTAR CERCUAL;
Cuparescu Ioan

PRIMAR COMUNAL:
Cocioban Pascu

◇ ◇

No. 20/925
PRIMĂRIA CICIR

PUBLICAȚIUNE

Se aduce la cunoștință publică, că dreptul de vânătoare asupra teritoriului comunei Cicir, pe un interval de 10 ani consecutivi, adecă dela 16 August 1925 până la 15 August 1935 — se va da în arendă prin licitație publică, orală, ce se va ține la primăria comunală din Mândruloc în ziua de 25 Iulie 1925, orele 9 a. m.

Prețul de strigare; 5000 Lei.

Licitația se va ține în conformitate cu art. 72—83 al legii contabilității publice și art. 8—35 al legii pentru protecția vânatului și reglementarea vânătoarei.

Condițiile de licitație cerute de legea pentru protecția vânatului se pot vedea în biroul notarial din Mândruloc sub durata orelor de serviciu.

Cicir, la 17 Mai 1925.

NOTAR CERCUAL:
Cuparescu Ioan

PRIMAR COMUNAL:
Velescu Mitru

◇ ◇

No. 85/1925
adm.

PUBLICAȚIUNE

Teritoriul de vânat al comunei Nașfalău (jud. Sălaj) se va da în arendă pe timp de 5 ani prin licitație publică care se va ține în comuna Nașfalău la 29 Mai 1925, orele 9. a. m. sau în caz de nereușită în ziua de 20 Iunie 1925, orele 9. a. m.

Prețul de strigare 1000 Lei.

Nașfalău, la 20 Martie 1925.

NOTAR:
Indescifrabil

PRIMAR:
ifj Benedek Mihaiu

◇ ◇

No. 749/925.

NOTARIATUL CERCUAL SECUSIGIU

PUBLICAȚIUNE

Dreptul de vânat de pe terenurile aparținătoare comunei Munar în suprafață de 600 jug. cad. se va arenda pe timp de 6 ani, adecă dela 1 August 1925 până la 31 Iulie 1931.

Licitația va fi orală și se va ține în ziua de 10 Iulie 1925 la 11 $\frac{1}{2}$ a. m. în localul primăriei.

Prețul de strigare este 1500 Lei; vadiul 10%.

Condițiile se pot vedea în biroul notarial între orele oficioase.

PRIMĂRIA.

AVIZ

ABONAȚII REVISTEI DIN CAPITALĂ cari nu și-au achitat încă până în prezent abonamentul pe anul curent, precum și stema Uniunii, sunt cu insistență rugați a trimite la sediu, taxele cuvenite.

Brigadierul paznic de vânătoare Ilie Gyulai, absolvent al Școlii din Sighetul Marmăției și angajat pentru pădurea Pusnicul (Jud. Ilfov), a fost concediat pentru motive disciplinare.

„PELICANUL“

3 Iunie 1925

SOCIETATEA VÂNĂTORILOR

BUCUREȘTI

Str. Brânzări No. 13

ANUNȚ

Domnul Vasile Ionescu, domiciliat în București Str. Maica Domnului No. 18, pe când figura ca membru în această societate, în urma unui angajament de comun acord, a cedat acestei societăți dreptul de vânătoare pe terenurile Obștei com. Pantelimon-Dobroești până la 31 III. 1929, iar pe terenurile com. Rași și Copuzu Ialomița până la 28 II. 1929, terenuri care au fost luate în arendă pe numele d-sale cu banii societății noastre plus cheltueli de deplasare și onorariu.

În această privință există la arhiva societății declarațiunile d-sale proprii, care servesc ca acte justificative și legale.

Cum ulterior d-sa a fost exclus din societate pentru incorectitudini dovedite și fiind în același timp informați că d-sa caută a pătrunde în alte societăți, unde se oferă să aducă ca aport aceleași terenuri, ne simțim obligați dintr'un spirit de colegialitate a vă atrage atențiunea atât asupra persoanei d-lui V. Ionescu care nu face cinste ori-cărei societăți, cât și asupra terenurilor în chestiune, care până la termenele sus arătate sunt proprietatea societății.

Președinte, *Mircea Heliade Rădulescu*

SOSESC CARTUȘE !

Pentru sezonul de vânătoare „Uniunea“ a comandat un important stoc de cartușe în Franța, încercate gata, cu pulbere fără fum franceză T și alicie englezești, pentru toate felurile de vânat, în calibrele 12, 16 și 20. De asemenea un stoc de cartușe reduse pentru prepelițe, în aceleași calibre.

Prețul cartușelor, inclusiv cheltuelile de transport, vamă, etc., va fi, loco „Uniune“ :

Lei 7 cartușele reduse
„ 7,50 „ normale.

Rugăm pe domnii membrii reflectanți și societățile de vânătoare afiliate a trimite de urgență „Uniunii“ sumele de bani respective precum și indicațiunile asupra felului cartușelor, pentru a li se rezerva încă din timp cantitățile de care vor avea nevoie pentru anul vânătoresc care se deschide.

CĂSCI COLONIALE

DE VÂNĂTOARE,

Admirabile contra insolăției în timpul verei și la vânătoare de prepelițe și de baltă, au sosit la ceaprazarul Adolf Schiller, Str. Lipscani 28 (sub Grand-Hotel).

Fabrica de Ciment Portland din Azuga

SOCIETATE ANONIMA

terminând lucrările de refacere și complectare a instalațiilor sale

livrează ciment de calitate superioară

îndeplinind cu prisosință toate condițiile caetelor de sarcini
oficiale. Garantează în orice moment îndeplinirea acestor condițiuni

Mai fabrică:

**Var alb la cuptoarele sale din Piatra Arsă (Sinaia) și
Var hidraulic la fabrica sa din Comarnic**

cu prețurile cele mai reduse

Pentru ori și ce informații a se adresa la sediul societății în Azuga

:: Banca Franco-Română ::

București, Strada Bursei No 5

TELEFON: 10/17, 46/8. — TELEFON INTERBANCAR 67

ADRESA TELEGRAFICA: FRANCOBANK

Capital social 100.000.000

CAPITAL DEPLIN VARSAT
FOND DE REZERVA

50.000.000
12.200.000

SUCURSALE:

Alexandria, Câmpina, Caracal, Cernăuți, Constanța,
Găești, Giurgiu, Roșiorii de Vede, Slobozia, Slatina,
Timișoara, T.-Măgurele.

AGENȚII:

Costești, Corabia, Drăgănești, Făurei, Vida, Zimnicea

Tot felul de operațiuni de bancă și autorizată să facă

OPERAȚIUNI DE DEVIZE

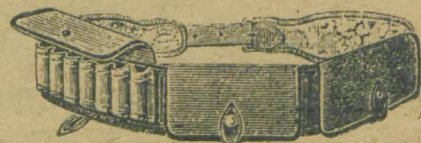
Atelierul de Curelărie M. Soglu & S. Berbec

No. 75, Calea Victoriei No. 75

(în curte, peste drum de Biserica Albă)

BUCUREȘTI

Tocuri pentru arme, Genți de vânătoare, Zgărzi, Lesse, Curele de arme, Jambiere, Botnițe pentru câini, Bice de vânătoare, Cravașe împletite, Rucsacuri, Cartușiere, Cutii pentru cartușe, precum și orice articol de curelărie pentru vânători. Articole de voiaj, Port-bagaje, etc. Genți pentru aparate fotografice.

**Copiază cu cea mai perfectă exactitate orice model adus din străinătate, lucrând
— cu mâna și din cel mai fin material. —
Luclu artistic și cu prețuri absolut convenabile.**

Nu cumpărați nimic înainte de a vizita atelierul nostru.

NB. — Membrii „Uniunii Generale a Vânătorilor din România“ se bucură de o reducere de 10%.

„LA ARMURĂRIA ENGLEZĂ“

OSIAS KLINGER

BUCUREȘTI

STRADA ACADEMIEI No. 3
(SUB HOTEL BRISTOL)

Noul magazin de arme,
munițiuni, articole de vânătoare,
velocipede, motociclete și accesorii,
Atelier special pentru reparațiuni de arme.
Arme de vânătoare, de fir și de apărare
ultimile perfecțiuni, tuburi și cartușe
încărcate, toate calibrele.

ARTICOLE DE VÂNĂTOARE

ADR. TEL.: ARMURARIA ENGLEZA

Se Caută

Armă cu o țevă de glonț și una
de alice (Büchsflinte) efină, pentru
păzitor de vânătoare.

A se adresa D-lui C. G. Alexianu
Str. Sălciilor, No. 14, Loco

De Vânzare

Una armă calibrul 12 original „FRAN-
COTTE“, Hammerless cu tir lung, pla-
tine și ejector automat. Prețul lei 8000
fix. Se poate vedea la „Uniune“.

DE VÂNZARE

5 pui de vulpe în etate de 3 luni, pe-
rechea cu 1000 lei.

Onea Daisa, Com. Cetea, p. Teiuș
Jud. Alba de Jos.

OCHI

de păsări și mamifere se pot afla la
NICOLAE ROȘCA

Articole de sport și vânătoare,
Cluj

Calea Regele Ferdinand, 141

„HUBERTUS” F. W. PETRI & FII Alba-Iulia

— Sucursala București —

EN GROS: Splaiul Kogălniceanu No. 35

EN DETAIL: Lipscani-Noi No. 27 sub Grand Hotel

PENTRU BRANȘA:

FOTOGRAFICA:

Cele mai moderne aparate pentru FOTOGRAFI NEUE-GORLITZER-KAMERA-WERKE. Bogat asortiment de APARATE pentru AMATORI marca ERNE-MANN și alte noutăți:

LAMPI de MAGNESIUM AKTINOFOTOMETER, APARATE VELOPHOT, MAȘINI de TĂIAT sticle și cartoane. Bogat depozit cu cele mai întrebunțate aparate fotografice.

DE VÂNĂTOARE:

ARME NOVOTNI și BELGIENE, PI-STOALE WALTER și mărci SPANIOLE, CARTUȘE pline și goale.

ARME de salon „FLOBERT” și de aer comprimat.

GHETE pentru VÂNĂTORI și originalele GOELSER.

Complex asortiment cu cele mai uzitate articole.

DE CINEMA:

NOUA MAȘINĂ de TEATRU A. E. G. MAȘINI de PROECȚIUNE A. E. G. pentru Universități și școli cu mecanism de oprire.

Diverse APARATE de PROIECȚIUNE. APARATE pentru saloane și case particulare.

TRANSFORMATOR „REFORM” pentru curent alternativ și polifazic. Instalații complete de TEATRU-CINEMA

MARVAN

TESTA

Vindecă

Răceli
Guturai
Gripă

Migrene
Neuralgii
Giunghiuri

Cereți în
Farmacii Droguerii

Pentru Regenerarea Sângelui la Vânat

Vânat viu pentru Creștere și pentru Improspătarea sângelui

Cerbi nobili, Cerbi Dama și Cerbi Shicka, Căprioare, Mistreți, Iepuri de câmp și de pădure, Fazani comuni, cu banda albă și regali, Potârnicchi, Lapini sălbateci, Cocoși de mesteacăn și Cocoși de munte, precum și toate celelalte specii de vânat și păsări de lux, ca lebede și rațe japoneze, Fazani aurii, argintii și de Amherst, Păuni, Păsări de rasă, Găini, Rațe și Gâște.

Ouă de Fazani și de Păsări de Rasă pentru Clocit

Aparate de clocit (clocitori), Instalații de curți de păsări, etc. oferă în calitate superioară cea mai veche și cea mai mare Firmă din această branșă:

Eduard Mayer, Wildexport, Wiener-Neustadt (Austria)

(La orice corespondență rugăm să se atașeze 20 Lei pentru răspuns. — Corespondență în limba germană, franceză și engleză)

Afară de aceasta mai cumpărăm: orice cantitate de bufnițe vii, tinere sau bătrâne, vidre, pui de urs, lupi, pisici sălbatice, jderi mari, vulturi, șoimi, stârți, cocori și berze negre, și rugăm să ni se facă oferte

Wilhelm Scherg & C-ie Brașov

Fabricile de postav, țesături de mode și tricotage
din Brașov

FONDAT ÎN 1823 — TELEFON No. 14.706

Produse de prima calitate în:

Stofe de mode
pentru bărbați și dame

Postavuri fine și de comerț

Postavuri de uniforme
:: Ofițeri și sporturi ::

:: Cuverturi și pături ::

Fabrica:

STRADA FABRICEI No. 2

Magazia:

PIAȚA LIBERTĂȚII

D-sale

Domnului

.....

.....

.....

.....

PREȚUL UNUI EXEMPLAR 20 LEI
PREȚUL UNUI NUMĂR VECHIU 30 LEI